

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně



Ročník III - Číslo 1

V Zateci dne 9. ledna 1948

Cena 4 Kčs

Do nového roku

Každý nový rok přináší nové naděje, touhy, plány a cíle, novou práci, úspěchy a zklamání, radost i žal. Každý nový rok nás nutí k přemýšlení o tom, co bylo a co by mělo být vykonáno. Od každého nového roku očekáváme vždy jen to nejlepší. A zde jsme u otázky, proč se často naše očekávání nesplní.

Rekl bych, že je to proto, že si obyčejně přejeme víc, než nakolik jsme si sami vytvořili předpoklady. Zapomínáme, že můžeme úspěšně budovat přítomnost a reálně plánovat budoucnost jediné na pevných a dobrých předpokladech vytvořených v minulosti. Jinými slovy: nemůžeme sklízet, co jsme nezasíli. A dále: každým rokem musíme vytvářet nové podmínky pro další a větší úspěchy. Toto platí stejně pro jednotlivce jako pro celek.

My — volynští Češi — máme jako celek ty nejlepší vyhlídky do příštího roku i do budoucnosti. Vždyť naše minulost — starší i nedávná — je plna poctivé práce, tvrdé, průkopnické, užitečné a úspěšné. Vždyť se ještě nezacelily rány, nepřebolel žal a utrpení, ještě jsou v živé paměti oběti, které jsme přinesli na oltář vlasti i vědomí svých povinností, v pevné víře a přesvědčení, že nebudou marné.

To jsou jistě ty nejlepší předpoklady, na nichž jsme stavěli a stavíme své naděje.

Nesmíme však při všem tomto zapomínat, že život nezastaví ani na okamžik a že — jak říká básník — „den nový nové chce mít činy.“ Musíme pamatovat, že dnešek se stane zakrátko minulostí a podle toho, co jsme dnes — letos — vykonali, bude se náš život vyvíjet dál.

A tu zase vzniká otázka, co a jak máme jako celek dělat, abychom mohli v budoucnosti se zadostučením konstatovat, že jsme to dělali dobře.

Naše nejpálčivější problémy — emigrace a osídlení —, které před námi stály na začátku minulého roku, můžeme považovat za úspěšně zvládnuté — ovšem na malé výjimky. To je nám jakousi zárukou, že i ty další se nám podaří vyřešit.

Za nejdůležitější problém, který stojí před námi, je třeba považovat otázku hospodářské konsolidace. Osídlení bylo provedeno, ale značná část vol.

Štědrovečerní projev presidenta republiky

President republiky dr. Edvard Beneš měl na Štědrý večer o 20. hodině v československém rozhlasu tento projev:

Draží spoluobčané,

i na prahu letošních vánoč, našich nejmilejších svátků, přicházím vás pozdravit v hřejivém prostředí vašich domovů a povědět několik upřímných slov o našich společných starostech i nadějích.

I když jsem loni upozornil, že nás čeká ještě mnoho těžkostí v životě národním, mezinárodním i soukromém, nenadál jsem se — jako nikdo z nás — že vlivem vyšší moci budeme postíženi právě v této době takovým suchem, jaké nemá v našich zemích pamětníka.

Není to přeháněno, mluví-li se o pohromě.

Ale proto není přeháněním, řeknu-li, že náš venkovský člověk svedl opravdový boj s tímto neštěstím a že je přemohl přímo hrdinsky.

Máme-li pro obživu aspoň část chleba ze svých vlastních polí, musíme za to být vděční našemu rolnictvu, hospodářům i hospodyním a všem jejich pomocníkům.

Podle zpráv, které mám ze Slovenska, probíhá i tam velmi úspěšně akce pro získání dostatečného množství obilí, která byla právě zahájena.

Také tuto obětavost našich zemědělců je třeba vítati.

K těm se i letos obětavě přidali dobrovolní brigádníci z města, jak jsem se rád dovídal, často se svou prací zasloužili také o prohloubení přátelských vztahů mezi městem a vesnicí.

Tohoto sblížení je zapotřebí jak pro národní a státní celek, tak ovšem i pro obě vrstvy.

Ty se v poslední době vlivem mnoha činitelů navzájem odcizují, ačkoliv náš městský člověk, ne-li v tomto, tedy v předchozím pokolení přišel z chalupy, jak by to většina z nás mohla osobně doložit.

Jsmé dnes svědky nejen u nás, nýbrž i v mnoha státech jiných nového druhu vstěhovalectví, které ne-

směřuje z vesnice do zámoří, nýbrž z vesnice do velkých měst.

Tim je ovšem povážlivě ztenčován selský stav, tak důležitý i pro ustálený, vyrovnaný, o kořeny domácích tradic opřený život národa.

Ale tím jsou také přeplňována města, kam často vábí venkovského člověka i přednosti technické civilizace, za které platí rozchodem s obrozující přírodou a s obradnostmi hluboce vžitých obyčejů.

Jen vzpomeňme jak tyto krásné zvyky, vytvářené už od dob křesťanství, život poetisují a jak se po nich zasteskne člověku v městě, který po té stránce žije o mnoho jednotvárněji.

Ma s a r y k nikdy neskrýval, že má venkov raději než města a že ta čtyři léta za hranicemi mu byla těžká také tím, jak pořád musil žít v hlučných metropolích.

Právě naše dnešní reformátorská doba nesmí a nemá čekat, až vesnický člověk přijde do města za vymoženostmi civilizace a kultury, nýbrž musí jít s nimi za ním do jeho vesnického prostředí, jako je ochotna nésti mu pokrok všude tam, kde jde o usnadnění jeho těžké práce pomocí traktorů a jiných strojů.

A při výstavbě našeho života na nové základně sociální a hospodářské musí být právě také stav zemědělský co nejdříve zajištěn nemocenský i starobně a musí být také touto cestou, cestou demokratické spravedlnosti, mravně i hmotně podepřen za svou věrnost k půdě a těžké práci na ní.

Víme z našich národních dějin, jakého bojovníka měly pokrok a svoboda právě v našem lidu selském!

Bouře tohoto lidu proti bezpráví, útisku a všeliké nelidskosti, z nichž snad nejpotupnější byly poddanství a robota, měly často nejen v rakousko-uherské monarchii, nýbrž v celé Evropě ráz průkopnický.

Příštího roku, kdy budeme vzpomínat mnoha významných jubileí v životě československém i slovenském a kdy zvláště také náš slavně obnovený život státní dovrší 28. října své třicetiletí, vzpomeneme jednoho výročí,

kteří je těsně spjato s životem našeho selského stavu. V září uplyne totiž 100 let od zrušení poddanství a roboty vídeňským sněmem, který se na něm usnesl na český návrh, připravovaný dlouholetou prací dr. Braunera, pražského právníka a horlivého zastánce práv lidu selského.

Není právě v této solidaritě příslušníka inteligence s jinou trpící národní vrstvou, která se nám v této podobě příštího roku připomene, ukazována cesta účinnivě, obětavě služby člověka, ideálu a celku i pro naše dnešní budování?

Ale ptejme se také s otevřeností svobodných lidí, není-li někdy naše dnešní budování ohrožováno přemírou sobecké náročnosti právě tam, kde je — a to zcela správně — vyznáván socialismus jako mravně vyšší způsob života.

Skutky některých jednotlivců — skutky zistně a mravně závadné — upřímně rmoutí všechny poctivé účastníky naší demokraticky prováděné přestavby státu a ženou ovšem vodu na mlýn jejím odpůrcům a nepřátelům.

A tu si také hned řekněme, že není jen sobectví osobní nebo stavovské,

Do nového roku (Pokr. se str. 1.) emigrantů je ve velmi těžké situaci. Chybí finanční prostředky, není inventář, je velký nedostatek krmiva, mnohde nejsou ani samozásobitelské dávky. Velmi těžce se projevují následky loňského sucha a neúrody.

V souvislosti s otázkou hosp. konsolidace je i otázka náhrad za majetek zanechaný na Volyni. Je nanejvýš nespravedlivé, požadují-li čs. úřady od vol. reemigrantů up. splátku za přidělený majetek, ačkoliv čs. vláda dosud neprojednala tuto záležitost s vládou SSSR a nejsou dosud poskytovány ani zálohy na majetek zanechaný v cizině.

Vedle zájmů hospodářských je zde velmi akutní otázka splnutí vol. Čechů s místním lidem, s prostředím, do něhož přišli, otázka zapojení do celkového dění v naší vlasti, do budovatelské práce na výstavbě republiky. Je velmi žádoucí, aby se vol. Češi neseparovali, ale neměly důležité je, aby nepřijímali bezmyšlenkovitě všechno, co se naskytne, ale aby si uchovali dobré vlastnosti poctivého vol. Čecha a stali se věrnými strážci pohraničí.

Neméně důležitá je otázka kulturního snažení. Vzruch posledních let, existenční zájmy a poválečná psychosa odsunuly ji sice trochu stranou, ale je nejvyšší čas, aby i této otázce byla věnována taková pozornost, jaké bezpochyby zasluhuje.

Volynští Češi jistě naváží na tradici kulturního snažení na Volyni, kde sloužili vzorem svému okolí a ve svorné spolupráci se všemi, komu kulturní zájmy nejsou pouhou frází, dokáží, že dovedou vytvářet i hodnoty duchovní.

V tomto snažení a při řešení všech těchto a mnoha jiných, drobných, každodenních úkolů přeji všem milým vol. krajanům do nového roku plný úspěch a uspokojení. Jaroslav Chudoba.

nýbrž že je i sobectví stranické, které u nás silně bují a jehož meze bývají překročovány zvláště před volbami a za voleb.

I ty budou významnou událostí našeho života národního a státního v příštím roce a všichni bychom se měli ze všech sil přičinit, aby jak jejich příprava, tak jejich provedení byly klidné, snášenlivé a opravdu demokraticky důstojné.

Připravme se, přátelé, že příštího roku budeme stále jaksi kontrolováni s mnoha světly, často nejsvětějšími stránkami svých dějin. To znamená, že náš život, aby jak jejich srovnávaný s životem a skutky našich předků, z kterýchžto událostí vzpomenu dnes aspoň těchto:

1. Pražské university, slavného díla Otce vlasti, od jejíhož založení uplyne 600 let;

2. celého toho revolučního roku osmačtyřicátého se svěžím a vzrušením ovzdušmí politického jara, a konečně

3. slovanského sjezdu, jehož dějištěm se před 100 lety stala naše vždy krásná a svěží Praha.

Bude tedy na nás, aby jak etická kvalita naší demokracie, která na svém dnešním vývojovém stupni chce být skutečnou lidovládou, potvrdily za těchto konfrontací naši víru v stálý pokrok, v stálé zlepšování člověka i jeho politických a správních institucí.

A bude na nás, aby právě vrcholný akt demokratického zřízení — sněmovní volby — odpovídaly ideálům a představám jeho průkopníků z roku osmačtyřicátého, které byly opravdu tak nadějně a tak paměťhodně.

Skeptik nebo pesimista by mohl ukazovat, jak se nic na světě nemění, jak na příklad všechno úsilí Karla IV., směřující k blahu národního celku, je zcela totožné s úsilím našim, mladším o celých šest věků!

Ale my, realističtí optimisté typu Havlíčkova, typu, jak soudím, český nejpříznavnějšího, nemůžeme být zvyklí touto shodou ve víře v pokrok, v zlepšování člověka a jeho životních podmínek na podkladě stálého vývoje.

Je ovšem pravda, že i naše úsilí směřuje k blahu národního celku; starost o ně však nespočívá dnes na bedrech jediného dobrého vladaře a jeho bezprostředního okolí, nýbrž na každém z nás, jimž demokratické státní zřízení umožňuje osobně podílet se na zlepšování životních podmínek všeho lidu.

I tomu ovšem věříme s Karlem Havlíčkem, že demokracie, která klade důraz na člověka, klade také důraz na jeho osobní svědomí, což znamená, že chce, aby odpovědnost za sebe nesvaloval na jiné a aby tudíž se zdokonalováním, reformováním života a lidí začínal u sebe, u své vlastní duše.

Člověk se podle Havlíčka nesmí bát pohledět do očí vlastnímu nitru.

Ale také si s Havlíčkem řekněme, že člověk se vůbec nesmí bát a že každý poctivý muž, to je ten, který má své nitro čisté, se také bát nemusí.

I to bude našemu životu prospěšné, I

že nám příští rok znovu připomene odvahu a statečnost největšího našeho novináře, který ve službě pro národní dobro uměl říci pravdu na všechny strany, i když za to platil existenci, svobodou, nebo popularitou.

Bylo by tedy krásné, kdyby družba, jemnost citových vztahů i jejich vnějších projevů, ta láska i vzájemnost, které dnes o vánocích prosycují ovzduší našich domovů, co nejvíce prosytily i veškeren náš život veřejný.

Vím dobře, že tento život nemůže být nějakou beráncí idylou, že celá naše doba na přelomu věků přímo určuje jeho dramatičnost a polemický, často až bojovný ráz dialogů.

Ale přesto bych si přál, aby právě tam, kde se u nás probouzejí nové směry, nové myšlenky a koncepce a také ovšem tam, kde jsou obhajovány přednosti věcí vžitých, tradičních a prospěšných, byly zachovávány vždy a všude zvyklosti slušné hry, mravy slušných; objektivních a snášenlivých lidí.

Milí přátelé; čeká nás ještě hodně starostí doma i ve světě, to já netajím ani sobě ani vám; a proč bychom si neměli tedy zpříjemnit život aspoň tam, kde to záleží jen na nás, na naší trpělivosti, vldnosti a dobré vůli a kde na to svými silami stačíme?

Vzpomínám s jakou otevřeností jsem loni touto dobou ukazoval na povázhlivou mravní situaci naší mládeže, jak jsem žádal rodiče, vychovatele, všechny nás dospělé, aby přispěli ke zlepšení tohoto stavu.

Mohu-li dnes říci, že letošní zprávy o mravní situaci u nás jsou mnohem lepší, že zvláště na některých vysokých školách je mravní stav studující mládeže až příkladně dobrý, je to nejen důvod k upřímné radosti, nýbrž i k pevné víře, že se našemu společnému úsilí brzy podaří zdolat i ty zbytky lži, nepoctivosti, a demoralisace, které jsou u nás stále ještě hrozným dědictvím války a poroby a řady našich těžkých let minulého utrpení.

Nechť nás povzbuzuje k lepšímu životu upřímnost, čistota a citová opravdovost vánočních svátků! Prožijte je, milí přátelé, klidně a šťastně jako celý nadcházející veliký jubilejní rok republiky s našim slavným všesokolským sletem!

*
Hezkou knížkou zateckého spisovatele dr. Václava Kůrky je jeho pohádková kniha: *Královna temné komnaty*. Vyšla nyní na počátku roku 1948 u nakladatele Theodora Mareše v Plzni. Je to soubor krásných orientálních, téměř neznámých pohádek. Kniha je velkého formátu, doprovázená četnými ilustracemi akademického malíře Václava Bedřicha a stojí vázaná pouze 75 Kčs. Možná ji objednat přímo u nakladatelství nebo zakoupiti u zateckého knihkupece Ladislava Rameše v Zateči, Jiráskova ulice. Chcete-li udělati radost svým dětem, neopomíňte jim koupiti tuto hezkou knížku. Škoda jen, že nevyšla do vánoce, ale i tak po vánocích bude hezkým doplňkem dětské knihovničky vašich dětí. Dospělé knížka potěší.

Do nového ročníku

Zahajujeme 3. ročník Věrné stráže. Novoroční doba je vždy mezníkem, při němž každý, kdo něco podniká, podívá se na vykonanou práci a pak si stanoví plán pro nastávající rok.

Činíme tak také my.

Přehled vykonané práce je stručný: Začali jsme s vydáváním Věrné stráže bez obvyklých peněžních fondů a také bez velikých příprav. Byli jsme přesvědčeni, že naši krajané nás v naší snaze podpoří a že nezklamou naděje, s nimiž jsme začínali. Dnes s potěšením konstatujeme, že nezklamali a můžeme s klidem prohlásit, že do dalšího ročníku se rozbíhá Věrná stráž na pevných finančních základech, podpořena také, sice dosud malým, ale věrným kroužkem spolupracovníků. K tomu dodáváme, že jsme byli vedeni stále snahou, jak nejlépe sloužit našim krajanům, i když to bylo spojeno s nadlidským úsilím a často velkými obtížemi. A s touto snahou jdeme i do další práce.

Jsmo si vědomi, že Věrná stráž ještě není taková, jakou bychom si jí přáli a jakou jí, bohdá, při pomoci celé naší volyňské rodiny učiníme. Již letos jsme se rozhodli přidati několik stran tisku, abychom mohli otiskovat více materiálu, který v našich poměrech je pro čtenáře žádoucí. Potřebujeme však skutečnou spolupráci všech našich krajanů, neboť bez této spolupráce by se nám předsevzaté dlo stěžejí podařilo. Ze srdce děkujeme všem těm, kdo nám dosud v naší práci pomáhali a zveme je zase do další společné práce. Rovněž voláme k spolupráci také ty krajané, kteří v denním shonu za svými záležitostmi neměli tu možnost, aby svou pomocí přispěli k společnému záslužnému dílu. To se týká hlavně těch našich bratří a sester, kteří již na Volyni pilně spolupracovali s našim tiskem. Věříme, že se i zde přihlásí a těšíme se na ně. Všechny pak naše dosavadní odběratele prosíme, aby stále šířili kruh předplatitelů Věrné stráže. Každý jistě máte přibuzné-

ho nebo přítele, ať už to je volyňský Čech nebo nikoliv, který by jistě mohl odebrat Věrnou stráž. Upozorňujeme, že by nás nesmírně těšilo, kdyby právě z řad místních Čechů se projevil větší zájem o Věrnou stráž, neboť tím bychom jistě získávali přátele. Přátelé mohou být opravdovými přáteli jen tehdy, když se navzájem dobře znají, a k tomuto poznání musí také sloužit náš časopis. Také všechny odbočky SČV zveme k spolupráci. Zaslějte nám zprávy o Vaší činnosti, získávejte odběratele. Vydavatelství si vytýklo za úkol zís-

kati během roku 1948 další tisíce nových odběratelů, a to je také vhodné pole působnosti pro odbočky Svazu. Tak, jak jsme s pevnou nadějí kdysi začínali s vydáváním Věrné stráže, tak také s podobnou nadějí vyzýváme k této spolupráci a věříme, že nevyzýváme nadarmo.

Ke konci přejeme všem našim spolupracovníkům, odběratelům a příznivcům v nastávajícím novém roce splynutí všech jejich předsevzetí, klidnou práci a spokojenost v drahé Československé republice.

Redakce a administrace.

Věrné strážní na cestu do III. ročníku

Zájezd souboru volyňské mládeže na Moravu a různé plánované a neuskutečněné změny zavinily to, že naše Věrná stráž se opozdila. Opozдила se, ale neztratila krok, zvětšením o 4 strany při předplatném Kčs 150 vynahradí pak vše.

Věrná stráž, týdeník volyňských Čechů, jejíž ve třetím ročníku ve vašich rukou. Prohlížíte jej jistě zvědavě a radujete se, že přichází znovu. Přichází opravdu sama od svých k svým, bez jakékoliv pomoci zvenčí. Je skromná, pro vás milá a těší jako ruka nebo pohled matky. Pro jiné je ostrá jako meč a páli svou pravdou mnohé, jako sůl v očích. Jde znovu k vám, aby vám připomínala, co třeba vědět, aby vás chválila, kde třeba chválit, ale také aby kárala na místech kde je toho zapotřebí.

Při zájezdu na Moravu a v zapadlých koutech Čech jsem se opět utvrdil v přesvědčení, že VS koná své poslání více než dobře. Mnohde je jediným výhledem opuštěných krajanů do světa, jediným rádcem a pomocníkem a také jediným utěšovatelem, když srdce kolem jsou studená. Desítky dopisů jsou toho dokladem.

A co očekává Věrná stráž od vás

za svou službu? Nic než věrnost a lásku a občanskou pomoc. Chce od vás, abyste hned po obdržení složky v tomto čísle ji předplatili částkou 150 Kčs a prosí vás také o to, abyste jako loni připojili nějakou menší částku na vydržování studentských domovů v Zatici (s poznámkou „Studentským domovům“ na druhé straně složky), které pro kulturní život Volyňských jsou nepostradatelné. Tak na př. 95% členů uměl. Souboru volyňské mládeže jsou obyvateli domovů. Když ještě bude nějaká ta koruna volná, tedy dar na tiskový fond, nebo jiný účel.

Vím dobře, že máte Věrnou stráž rádi, že je vaší láskou a také pýchou. Láska, aby byl opravdu láskou, musí být účinná a vynalézavá. A o takovou vás prosíme v tomto roce 1948, který stojí před námi. Tiskneme vám ruku, zdravíme vás, děkujeme vám za péči a pomoc, že jste nám pomohli Věrnou stráž učiniti soběstačnou a to tak, že vstupujeme do nového roku bez dluhů. Velkou zásluhou mají na tom naše firmy, které nám zadávaly inserci a tak značnou měrou přispěly k tomuto dílu. Všem bez rozdílu děkuji a prosím, aby nám zůstali věrni.

J. Dušek, t. č. admin. Věrné stráže.

Důležité připomenutí

Počínaje dnem 5. ledna 1948 až do konce měsíce ledna t. r. pořádá ONV a JSCZ v Zatici t. zv. rozhovory se zemědělci, týkající se otázek důležitých pro zemědělce, což by mělo být obzvláště vítáno u našich krajanů z Volyně. Na Volyni jsme byli zvyklí jiným klimatickým podmínkám a jinému způsobu hospodaření. Ani ten nejkvalitnější zemědělec z Volyně nemůže říci, že žádné rady od nikoho nepotřebuje, pro každého tyto rozhovory budou užitečné a doufám také, že na těchto přednáškách nebude nikdo z Volyňských chybět.

Rozhovory budou pořádány pro každou obec zvlášť, a to přímo v obci. Podobné rozhovory se zemědělci budou

jistě pořádány i ve všech ostatních okresech Čech a Moravy a jistě se je jim všude také naši krajané z Volyně mile rádi zúčastní.

Drazí přátelé — krajané z Volyně! Ještě před dvěma lety byla naše situace zoufalá, když jsme neměli jistoty, zda se reemigrace našich rodin uskuteční. Tehdy se jistě nikdo nedivil, že se mnohdy nehospodařilo tak, jak by se hospodařiti mělo. Dnes je však situace jiná. Reemigraci máme již za sebou, osídlení až na malé výjimky je také provedeno. Nyní jest na nás, abychom se svědomitě věnovali každému povolání, pro blaho své rodiny a celého národa. Drazí bratři a sestry! Dbejme toho, abychom si získali mezi

místním obyvatelstvem úctu a uznání, a ne, abychom — mnohdy třeba jenom jednotlivci — zavdávali příčinu k podceňování a odsuzování celku. Nezašlapávejme do bláta to vše naše dobré a ty zásluhy vůči našemu národu a vlasti, za které jsme tak draze zaplatili.

Na jméno volyňského Čecha budme hrdí, neb to byli právě volyňští Češi jak v letech 1914—18, tak v letech 1941—45, kteří podali pomocnou ruku naší drahé republice a milovanému národu, když tuto pomoc potřeboval nejvíce.

Všeho nejlepšího v novém roce všem volyňským Čechům a jejich příznivcům přeje
J. Kazda z Radičevsi.

Přidělování rodinných domků

Které domky budou přidělovány?

Do vlastnictví budou přidělovány jen ty domky, u nichž bylo provedeno konfiskační řízení. Za rodinný domek se považuje dům s jedním nebo dvěma malými byty, jehož roční nájem z tohoto jednoho nebo z obou bytů nepřevyšuje v pohraničí 6000 Kčs u domku s dvěma byty. V ostatním území, jakož i v lázeňských a klimatických místech nesmí nájem rodinných domků převyšovati 8000 Kčs, je-li v domě jeden byt a 12.000 Kčs, jsou-li v domě byty dva.

V lázeňských místech a místech nad 50.000 obyvatel budou ceny domků činit podle skupin zařazení A až F 12, 14, 17, 20, 25 až 27násobek ročního nájemného, v městech nad 20 tisíc do 50.000 obyvatel 11, 13, 16, 19, 22 až 25násobek nájemného, v místech nad 6000 do 20.000 obyvatel 8,5, 10, 12, 14, 17 až 19násobek, v obcích s 2000 a méně obyvateli 6, 7,5, 9, 11, 12,5 až 14násobek a konečně v odlehklých a podobných obcích, které budou zvlášť určeny osídlovacím úřadem, budou ceny domků činit 4, 5, 6, 7, 8,5 až 9,5násobek. Do této poslední skupiny budou zařazeny obce s nadmořskou výškou nad 700 m, se vzdáleností více než 10 km od hlavní komunikace, místa s hustotou méně než 30 osob na čtv. kilometr a místa bez průmyslu a bez dobré zemědělské půdy. Pro zařazení do této nejnižší cenové skupiny musí však být splněny vždy alespoň dva z uvedených znaků. Do skupiny „A — výborné vybavení“ zařadí se výborně vybavené velkoměstské domy s byty s dokonalým

příslušenstvím, t. j. předsíní, špiž, koupelna, záchod a u větších bytů i pokojík pro služebnou. Skupina „B — velmi dobré vybavení“ platí pro velmi dobře vybavené a luxusní domy, postavené před rokem 1914, jejichž byty mají rovněž úplné a dobře vybavené příslušenství. Do skupiny „C — dobré obyčejné vybavení“ budou zařazeny dobře vybavené městské domy s byty, jejichž příslušenství je uvnitř bytů, oddělené od chodeb a schodiště, se záchodem, koupelnou a předsíní. Skupina „D — jednoduché vybavení“ je určena pro domy jednoduše vybavené, u nichž byty mají příslušenství, které sestává z předsíně, záchodu nebo je zvláštní záchod na chodbě každému bytu vyhrazen, předsíní oddělená od schodiště, nebo jsou záchody a koupelny jen u některých bytů. Skupina „E — nejjednodušší vybavení“ platí pro staré městské a předměstské domy s pavlačemi, s byty bez předsíní a bez koupelen a konečně skupina „F — špatné vybavení“ je určena pro prosté předměstské domy venkovského typu, bez splachovacích záchodů a bez koupelen a předsíní.

Úhrada přidělených domků bude provedena tak, že přidělcé zaplatí nejméně 10% přejímací ceny a výloh v hotovosti. Zbytek může být zaplacen převodem z vázaných vkladů vlastníků, manželky a nezletilých dětí, pokud žijí s přidělcem ve společné domácnosti — a to až do výše 20.000 Kčs na dospělé osobu a 5000 Kčs na každé nezletilé dítě. Právnícké osoby mohou provést tuto úhradu z vázaných vkladů až do výše 50.000 Kčs.

Každý uchazeč může získati jen je-

diny konfiskovaný rodinný domek, který pak nesmí nejméně deset let zcizit, zatížit nebo pronajmout bez předchozího souhlasu fondu národní obnovy.

Podmínky

pro získání rodinného domku

Uchazeč musí podati řádnou přihlášku o přiděl domku a prokázat současně splnění všech zákonných podmínek.

Z přidělu budou vyloučeni takoví uchazeči, kteří si při užívání a správě domku nepočínali s péčí řádného hospodáře, domek řádně neudržovali a zaviniili tak jeho poškození nebo chátrání. Stejně tak nebude přidělen domek takovým uchazečům, kteří nejsou národně a státně spolehliví nebo takovým, jimž přísluší nárok na vrácení rodinného domku nebo jiného obytného domu na základě zákona o neplatnosti některých majetkových jednání z doby nesvobody.

Při podávání přihlášek o přiděl rodinných domků bude však bezpodmínečně zapotřebí, aby byla zachována podací lhůta, která bude po vyhlášení rámcových plánů v jednotlivých místech obvyklým způsobem oznámena. Předčasné podávání žádostí ještě před vyjitím rámcových plánů a před oznámením lhůt pro podání přihlášek je naprosto bezpředmětné, neboť na základě takovýchto žádostí nemůže být uchazeči rodinný domek přidělen. Při tom lze všechny zájemce o rodinné domky v pohraničí ujistit, že osídlovací úřad usiluje všemi silami o to, aby také přidělení rodinných domků mohlo být zahájeno již co nejdříve, jak si to všichni osídlenci v pohraničích krajích již tolik přejí.

Zpráva okresního úřadu ochrany práce v Žatci

Okresní úřad ochrany práce v Žatci upozorňuje všechny osoby se sníženou pracovní schopností, které dosud nemohly býti včleněny do pracovního procesu vzhledem k nedostatku volných vhodných míst, aby se neprodleně hlásily u tohoto úřadu, kde obdrží žádosti o místo, které řádně vyplněné budou zaslány prostřednictvím úřadu vyrovnávacímu ústředí při zemském úřadě ochrany práce v Praze, kde jest ústřední evidence volných míst pro osoby se sníženou pracovní schopností.

Také ostatní osoby práce schopné z různých skupin povolání, které nemohou býti včleněny do pracovního procesu vzhledem k nedostatku volných míst ve zdejších obvodech s ohledem k jejich odbornému výcviku a pod., nechtě se hlásit u okresního úřadu ochrany práce v Žatci, aby tak mohly býti zprostředkovány k meziobvodovému vyrovnání pracovních sil.

Dále okresní úřad ochrany práce v Žatci upozorňuje znovu všechny zaměstnavatele (továrny, živnosti a p.), kteří potřebují pracovní síly, aby si je objednali u tohoto úřadu. Zaměstnavatelům, kteří takto neučiní, nebudou pracovní síly přiděleny.

Každá matka po porodu obdrží 1000 Kčs

250 milionů na rekreaci dětí, zřizování jeslí, útulků a dětských domovů

Představenstvo fondu rodinných přídatků se na návrh ministerstva sociální péče usneslo poskytovat od 1. ledna 1948 podpory všem matkám při porodu ve výši 1000 Kčs, příspěvek na rekreaci dětí v předškolním a školním věku ve výši 100 milionů Kčs, dále příspěvek na zřizování jeslí, útulků a dětských domovů a na jejich provoz ve výši 150 milionů Kčs. Dále bylo usneseno poskytovat individuální podpory v sociálně a populačně odůvodněných případech.

Všechny tyto příspěvky budou poskytovány všem vrstvám obyvatelstva, a to dělníkům, soukromým úředníkům, horníkům, veřejným zaměstnancům, důchodcům, zemědělcům, živnostníkům, obchodníkům i jejich rodinným příslušníkům.

1000 Kčs — podpora při porodu

Při porodu obdrží každá matka od 1. ledna 1948 podporu ve výši 1000 Kčs z prostředků fondu rodinných přídatků. Nárok na tuto podporu budou mít všechny pojištěné ženy a rodinné příslušnice pojištěnců, důchodkyně a rodinní příslušníci důchodců, samostatní zemědělci a je-

jih rodinní příslušníci, pokud výměra jejich pozemků nepřesahuje 15 až 20 ha, všichni živnostníci, obchodníci a ostatní samostatně hospodařící osoby, pokud jejich příjem nepřesahuje daněprosté minimum.

Podrobnosti budou stanoveny směrnicemi, které současně stanoví nárok pro rodiny s více dětmi a u zemědělců v těchto případech vyšší hranice výměry a pod. Náklad na tyto podpory matkám si vyzádá asi 280 milionů Kčs ročně.

Zvláštní podpory v populačně a sociálně odůvodněných případech

V případě dlouho trvajících nemocí budou z prostředků fondu poskytovány jednorázové podpory rodinám s více dětmi, u nichž příjem nepřesahuje daněprosté minimum.

Tyto podpory by činily 1000 Kčs i více a byly by poskytovány všem vrstvám obyvatelstva.

Prostředky fondu rodinných přídatků vznikají z 4proc. příspěvků, vyměřených z pojištěných mezd a platů, které platí zaměstnavatelé k poskytování rodinných přídatků pojištěným osobám.

Kolem zájezdu Souboru volyňské mládeže na Moravu (28. XII. 47 - 3. I. 1948)

[Lanskroun, Mohelnice, Suchdol n. O., Květín, Mničov, Šumperk.]

Když před časem mistr Libovický přišel s návrhem, aby naše vrcholná organizace Svaz Čechů z Volyně v Zatici věnovala více pozornosti kulturní práci mezi volyňskými reemigranty, aby způsobem, kterého vyžaduje jejich mentalita, působil na probuzení zájmu o hodnoty duchovní — nebylo dost pochopení pro jeho snahy. Mluvílo se o neosídlených rodinách, o těžkostech a překážkách, dokonce byly pochybnosti o účelnosti podobné akce. Přes všechny tyto námitky, podporován jen několika jednotlivci, za nepřiznivých okolností a svízelných poměrech dal se mistr Libovický do práce, stanovil si plán a cílevědomě, systematicky, nekompromisně a houževnatě šel a spěje k jeho uskutečnění.

V rámci tohoto snažení o zapojení vol. Čechů do všeho kulturního dění v naší vlasti vznikla myšlenka organizace souboru vol. studující mládeže v Zatici, který byl myšlen jako vzor a ukázka pro všechny ostatní okresy a místa, kde jsou Volyňští usídlení, jak se můžeme kulturně projevit, jaké máme možnosti a jaké dobré předpoklady pro úspěšnou kulturní činnost nejen mezi sebou, ale i v širokém okruhu v novém prostředí, do něhož jsme přišli.

Soubor volyňské mládeže je dosud ve stadiu zrodu a bylo by předčasné dělat dalekosáhlé závěry o jeho dalším poslání a velkých možnostech, které bezpochyby zde jsou. To budí přenechání budoucnosti (věřím že blízké) a péči mistra Libovického. Pro přítomnost budí konstataci, že v těch několika prvních vystoupeních, které soubor měl, splnil dokonale svůj účel, předčil všechna očekávání svých příznivců a přátel a překvapil ty, kdo jen lhostejně stáli mimo a vyjadřovali se skepticky o možném úspěchu.

Zájezd Souboru vol. mládeže o vánočních prázdninách na Moravu jen znovupotvrdil, že koncepce jeho zakladatele byla správná, promyšlená, postavená na bohatých zkušenostech, dokonale znalosti materiálu tvořícího program a na upřímném vztahu k jeho obsahové a ideologické naplně.

Bude zde proto na místě, řekneme-li o účelu, který soubor svou činností sleduje, alespoň stručně několik slov.

Jak již bylo řečeno, je zde snaha ukázat volyňským Čechům, jak mohou doma ve vlasti uplatnit bohaté kulturní poznatky, které si přivezli z Volyně, kde vyrostli v prostředí třech bratrských slovanských národů, v oblasti, kde se vzájemně propustovaly nejen jejich zájmy hospodářské a materiální, ale především jejich národní bohatství, jejich kultura. Vždyť volyňští Češi byli vychováni v duchu Puškina, Mickiewicze i Sevčenky a krom hrkého národního uvědomění mají v sobě navíc

z duše Rusa, Poláka i Ukrajince. A to je již mnoho.

Dalším důležitým cílem, který Soubor volyňské mládeže sleduje je — ukázat, že Češi na Volyni žili nejen intenzivním hospodářským životem, ale že i kulturně byli na výši, sloužili vzorem svému okolí a že i doma ve vlasti hodlají pokračovat v tomto duchu.

Nejdůležitějším posláním Souboru vol. mládeže je však propagace myšlenky slovanské vzájemnosti a bratrství všech slovanských národů. Je známo, že my — Češi z Volyně — nejsme přivřenci vzdušných hesel a prázdných slov, že nejsme pro teorii slovanství, ale je méně známo, že jsme plně pro bratrství všech slovanských národů, pro slovanství praktické. A praktické slovanství znamená pro nás: znát řeč, národní bohatství, literaturu, historii — prostě kulturu a duši — především duši toho lidu — a rozumět jí! Soubor vol. mládeže, jehož členy jsou studenti a studentky plně zaměstnaní školou, poněvadž dohánějí, co bylo za války promeškáno, ale upřímně nadšení pro slovanskou věc, chce nám všem přiblížit slovanský svět, chce propagovat

jeho ideály národní a vlastenecké, chce vyzvednout myšlenku slovanské vzájemnosti a ukázat, jak chápe praktické slovanství. Je to krásný a užitečný úkol, kterého se naše vol. mládež, vedená mistrem Libovickým, slavným umělcem, nadšeným vlastencem a uvědomělým Slovanem, ujala a věříme, že se jí dostane pochopení a plné podpory všech, komu myšlenka slovanské vzájemnosti není pouhou frází. Nepopíráme, že zde jsou ještě určité nedostatky formální a technické, ale my nehledáme hodnotu ideí ve formě, kterou jsou vyjádřeny — tak jako nehledali naši krajané, kteří svou hojnou účastí na vystoupeních Souboru vol. mládeže na četných místech na Moravě nejlépe dokumentovali svůj kladný poměr k ideálům, které jsou s hlediska národního, vlasteneckého a státního velmi důležité.

Jsmě proto přesvědčeni, že zájem o vystoupení Souboru vol. mládeže se projeví i na všech ostatních místech, kde jsou vol. Češi osídlení a že i všude jinde náš soubor splní své poslání a svůj úkol tak, jako při svém zájezdu na Moravu. Jaroslav Chudoba.

Poznatky z Moravy

Krajská Morava žila po svátcích ve znamení zájezdu Souboru volyňské mládeže. Nebylo snadné takovou věc uskutečnit, překážky byly velké. Mládež, která studuje, obětovala na to své prázdniny, dráhy vyšly vstřícně malou, 25% slevou jízdného, ředitelství reál. gymnasia a profesorský sbor s pochopením uvolnil studující mládež, br. Dušek s pomocí obětavých krajanů na Moravě připravili organizaci zájezdu a vystoupení, za což jim vyslovuji vřelý dík. Jen tak se mohlo uskutečnit toto dílo, které prakticky ani nejde zhodnotit. Nebudu psát o samotném zájezdu, to snad napíše někdo z Moravy, já bych se chtěl jen zmínit o poznatcích, které nám z Čech se jaksi vryly do paměti. Tož volyňští Moraváci, byl jsem tam u vás rád, ale byl jsem jaksi překvapen malou intenzitou v kulturním dění. Psal jsem o tom kdysi ve Věrné stráži, abyste všude zakládali ochotnické spolky, hráli divadlo a volili jen hodnotné kusy. Kde již takový spolek je, bylo by zbytečno zakládat nový, tak se zapojte do místních ochotnických divadelních spolků, které jsou již organizovány v Sokole aneb v Ústřední matici divadelního ochotnictva českého v Praze (používá se zkratky UMDČ). Informace najdete ve Věrné stráži z 3. listopadu 1947 č. 43-44. Čím dříve se zapojíte, tím více získáte. Byl jsem velmi zklamán silvestrovským programem v Květíně. Tak se tedy kultura nedělá. Neříkám,

že jste to dělali vy, ale všude musíte působit na místní obyvatelstvo, aby se vždy předváděl program nanejvýš hodnotný a kulturní, i když jde o veselý silvestrovský pořad. Není možné, aby věci přímo oplzlé se dostávaly na jeviště, je to proti odkazu revolučního hnutí a celého našeho kulturního snažení. Bylo nanejvýš trapné divati se na takový program; vždyť v hledišti byly i vaše děti, celé hlediště bylo ze tří čtvrtin složeno z mládeže! Schopné síly by tam byly, ale ten zvolený program, to je na pováženou! My Volyňští jsme takové věci na Volyni na jeviště nedávali a proto musíme být vzorem i zde, a když budete v takovém kroužku působit, musíte dbát o to, aby se věc, nedávající nic hodnotného, na jeviště nedostala. To by ta naše česká víska vypadala špatně! Na vás mladých je, abyste se chopili této práce. Napište si do UMDČ na adresu: UMDČ, Praha II, Spálená 11, rádi vám vždy poradí, jaké hry a k jakým příležitostem se hrají.

Když je vás více pohromadě, neopomíňte si udělat také program, jaký jste viděli u nás, vždyť tyto věci jsou vám tak blízké, seznámíte místní obyvatelstvo s pravým slovanstvím a dáte jim kulturní podívanou; ukažte, že pravé slovanství se musí uplatňovat prakticky a že jen plané řeči zůstanou planými a nepřinášejí nic více, než debaty. To je málo! Na Volyni jste pracovali, byli jste prvními jak v

hospodářství, tak v kultuře, a zde máte zase příležitost toto postavení hájit. Hlavně vy, tam na severní Moravě, vzchopte se a neúnavně se dejte do práce. Hráť hry jen hodnotně, zpívat písně jen národní všech Slovanů, snažit se o to, aby byly zpívány mnohohlasně, a ty odrhovačky — tak zvané „šlágry“ — můžete vynechat. To není kultura. Nežlobte se, vím že tento program v Květině jste nedělali vy, ale v budoucnu se všude, kde jste, snažte o hodnotu. Snad názorně jsme vám v programu ukázali, jak ta naše národní kultura ustupuje, na příkladu se „Stráškem“, aneb jak naši národní kulturu komolují v cizině — na příkladu „Madery“. — Nežlobte se, ale mou povinností jest vás na to upozornit a varovati. Psal jsem několikrát, když byste chtěli nějaké takové věci dělat,

pozvete mě, rád přijedu a poradím — pomohu, vždyť jsem vás a pracuji pro vás.

Jinak zájezd splnil své poslání, nepolehejte však na nikoho a sami se dejte do práce. Když se první věc nepodaří, druhá bude zcela určitě lepší. A že dokážete něco udělat, prokázali jste přímo vzorným organizováním našeho zájezdu. Věřte, že vás máme rádi, že budeme na vás velmi dlouho vzpomínat; celý soubor byl u vás spokojen a nadšen. Nebýt vašeho pochopení a práce, těžko bychom snášeli 6 vystoupení v 6 dnech i s cestováním, někdy velmi dlouhým. Vaše nadšení a potlesk v hledišti dávaly někdy již nebezpečně unavené mládeži sílu a tak radost byla na obou stranách a dobrá věc se podařila. Život je těžký, vím to, mnohý z vás je ještě neosídlen, ale nesmíme

zanedbat kulturu, a zatu krátkou chvíličku, kterou zde na té zemi každý z nás žije, musí si vzít od života to nejhezčí a nejhodnotnější, aby se neřeklo, že člověk žil zbytečně. Tak přátelé a krajané na Moravě, ještě jednou vám srdečně za vše děkuji jménem celého Souboru volyňské mládeže a jménem svým a těším se, že se ozvete jak a co děláte, a máte můj slib, že vám přijedu pomoci. Nedejte na své okolí a nevěřte, že jen plakáty, vzdušná hesla jsou kulturou — ne, kulturu musíme dělat, a i když někdy něco veselého, satiru aneb grotesku, tak to musí něco divákovi i tomu hracímu dát, povznést ho, aby se nad tím pozastavil a přemýšlel.

Vladimír Libovický.

Tisíce krajanů a přátel spatřilo Soubor volyň. mládeže

Když jsem jako organizátor připravoval zájezd Souboru volyňské mládeže na Moravu, kterému předcházelo vystoupení v Žatci a Podbořanech, nikdy jsem netušil, jaký ohlas a radost zanechá tento zájezd v srdcích a duších těch, ke kterým jsme hodlali zajet. Takřka 30 účastníků, strava, byt, sta km cesty a sleva na dráze jen 25%. Vyhledky na úspěch nebyly zrovna nejlepší. Domníval jsem se, že doba po vánocích a Silvestru není vhodná pro větší podniky. Ale hned první večer v největším sále v Lanškrouně dne 28. prosince 1947 ukázal, že naše obavy jsou liché.

To, co jsme my všichni účastníci zájezdu viděli na všech šesti místech, naplnilo nás upřímnou radostí. Rozzářené oči tisíců krajanů v největších sálech měst mluvily více než jasnou řečí. Pohostinnost přinesená z Volyně do vlasti a obětavost funkcionářů odboček dokázala to, že zájezd zkončil nejen velkým morálním vítězstvím, ale i úspěchem finančním. Ještě dnes vidíme tu radost a rozjasněné tváře, milé a laskavé úsměvy známých i neznámých, a to vše v srdci hřeje tak krásně a vykouzluje ty nejpříjemnější vzpomínky. A naše mládež, naši studenti, z nichž jen dva nejsou z našich studentských domovů, zasloužili si za svou obětavost tohoto přijetí nejvíce. Zameškali celý týden příprav do školy, reptali trochu, ale dnes se již zase ve škole pilně učí a vzpomínají na všechna místa, kde neutíhající bouře potlesku odměňovala snahu mladých nadšenců. Tito vám, milí krajané, posílají pozdrav a opětvají vaši lásku.

A což teprve mistr Libovický, který tuto slávu všude dovršoval, ten je síce unaven, nadává na dlouhé cesty, ale slibuje, že pojedje zase. A náš milý redaktor br. Jaroslav Chudoba dával všude svým zahajovacím proslavem důstojný a oficiální ráz každému vystoupení a celému zájezdu. Dr. Plachý, náš obětavý hudební průvodce, vzpomíná na milé Volyňáky s láskou a slibuje, že Soubor na cestách neopustí.

A já sám, který trnul hrůzou před každým příjezdem na nové místo, jsem se zájezdem spokojen na 100%.

Prosím, aby všichni, na nichž tíha příprav visela, přijali dik můj a celého souboru.

Lanškroun. Zde br. předseda Mastný s jednatelem Janíkem a s výborem dokázali mnoho. Jestliže šedesát rodin na okrese dovedlo naplnit velký sál Besedy s více jak 500 místy, to svědčí o tom, že vykonali vše, co bylo v jejich silách. Děkujeme.

Mohelnice. Místo, které vynikalo zásluhou br. K. Václavika a jeho pomocníků nesmírnou pohostinností, bratrským porozuměním. Bylo to místo, kde mluvilo srdce. Přeplněný největší sál v Katol. domě a nadšený souhlas svědčil, že se mnoho dokáže, když se chce a je dobrá vůle.

Suchdol nad Odrou. Zde vedla mládež. Dubec a Klaban, dvě jména, kolem nichž se to vše točilo. Škoda, velká škoda, že sál nebyl dvakrát tak prostorný, aby se zájemci mohli všichni podívat na svou mládež a svého umělce světového jména. Přijetí v rodinách bylo vřelé a upřímné jako u svých. Děkujeme.

Květin. Malá obec, kde zásluhou br. učitele Křivky jsme strávili Silvestra, dala nám nahlédnouti do po-

měrů na vsi, kde se sešli různí lidé, s nimiž se volyňští krajané dobře sžívají. Děkujeme vám všem.

Uničov. Trnul jsem hrůzou, když jsem na cestě neviděl žádný plakát a jásal jsem radostí, když Dům svobody byl naplněn stovkami Volyňských i přátel. Bratr Vondráček s Balounem a všemi ostatními zasloužil nejen náš vřelý stisk ruky, ale i vřelé „Bůh zaplať“. Pracovní schůze pak druhý den dílo ještě dovršila. Zvědavost všech byla ukojena k radosti a prospěchu nás všech. Celý okres Šternberk byl zastoupen.

Šumperk. Nádherná dvorana Národního domu naplněna do posledního místa, bouře potlesku, posádka, předseda ONV a MNV, všechny strany — to vše svědčilo o tom, že por. Kondratjev vykonal více, než bylo jeho povinností.

Všem. Není možno vyjmenovati všechny. Jmenujeme jen ty, s nimiž jsme nejvíce spolupracovali. Tito pak necht' vyřídí naše pozdravy všem, kteří se zasloužili o zdar díla, které mělo za úkol morálně pozvednouti volyňské bratrstvo, připomenouti jim místa, která byla dlouho jejich domovem a u všech pak utvrdit družbu slovanských národů a upravit soužití jedněch s druhými. J. Dušek.

Soubor volyňské mládeže v Podbořanech

V sobotu dne 20. prosince zavítal do Podbořan se svým pásmem slovanských písní a tanců studentský Soubor volyňské mládeže ze Žatce, vedený našim slavným krajanem mistrem Vl. Libovickým. Se souborem přijeli také místopředseda Svazu Čechů z Volyně br. škt. Perný, redaktor br. Chudoba a hosté ze Zatecka.

Večer slovanských písní a tanců zahájil autor spojovacího textu básník Jiří Rébl-Volyňský. Po něm br. Chudoba teplemi slovy zdůraznil význam slovanské vzájemnosti a slovanství, jak jej chápeme my volyňští Češi, kteří

máme v sobě, jak pravil, něco z duše Rusa, Ukrajince a Poláka. Předpokladem pravé slovanské vzájemnosti je, abychom se navzájem znali, abychom si rozuměli a abychom své slovanství chápali prakticky. Na tomto poli volyňská mládež může velice zdárně působit. Vyrostla mezi slovanskými bratry, zná jejich řeč a charakter a k slovanským bratřím jako ke svým bývalým spoluobčanům na Volyni má ten nejvřelejší vztah.

Psátí posudek o večírku, který nám zde připravil žatecký soubor, bylo by úplně zbytečné. Bylo by to pouhé opa-

kování toho, co se již psalo ve Věrné stráži po zateckém vystoupení a co se ještě zajisté bude psát po dalších vystoupeních, které má tento soubor před sebou. Ovšem, musíme přiznat, že některé scény nevynikly tak jako v Zatci, ale to nebyla vina účinkujících. Zavinilo to malé a nízké jeviště a naprosto neodpovídající osvětlení, kterým nebylo možno docílit žádoucích světelných efektů. Na druhé straně my, kteří jsme soubor viděli již před týdnem v Zatci, musíme přiznat značný pokrok účinkujících v mnoha čístech, což dává ty nejlepší naděje, že se soubor dopracuje úspěchu, který mu ze srdce přejeme.

Jen co je pravda: těšili jsme se na tento zájezd k nám a byli jsme skutečně potěšeni! Ty písne Rusů, Ukra-

jinců a Poláků nám živě připomněly širé lány slovanských zemí, nad nimiž se tak často nesly do dálí tklivé, smutné, jindy zase dovádivé nápěvy, které jsme tak rádi poslouchali. A tance? - Znáte zajisté „Kozáčka“, znáte „Mazura“, znáte „Kujawiaka“. Až je budete zase chtít vidět v podání čistě původním, nezkaženém vlivy „moderních“ tanců, přijďte se podívat na studentský Soubor volyňské mládeže ze Zatce, jakmile budete k tomu mít první příležitost.

A ke konci ještě něco, co by sem ani nepatřilo, kdyby...

Kdyby nás byla nezarázela mizivě malá návštěva podbořanského občanstva. Je pravda, že se každý týden něco v Podbořanech hraje, je pravda, že to byl také předvánoční týden, ale

mezi přítomnými se to všelijak posuzovalo a proto chceme věřit, že ta malá účast Podbořanských byla skutečně jen náhodná. J. Foitik.

*

O tomtéž zájezdu obdrželi jsme ještě tento dopis:

Svaz volyňských Čechů v Podbořanech hostil 20. XII. 1947 taneční a pěvecký Soubor volyňské mládeže ze Zatce. Chlapci a dívky předvedli hudebně dramatické pásmo „Zpíváme, tančíme, když třeba, válčíme“ od Vlad. Libovického, býv. člena oper v Curychu a Ženěvě, se spojovacím textem volyňského básníka, podbořanského učitele J. Rébla. — Mladí herci a mistr Libovický provedli nás slovanským světem a ukázali nám krásu slovanských krojů, zpěvů a tanců. Výkon volyňské mládeže byl dobrý a p. Libovický jest nejen výborným tanečnickem, ale i mimem. Škoda, že na malém jevišti se nemohla rytmika slovanských tanců dostatečně rozvíjet. — Hlediště bylo plně obsazeno, avšak účast podbořanského publika nevolyňského byla slabá. Více zájmu o volyňské krajany by neškodilo!

Marek.

*

Soubor volyňské mládeže obdržel po svém vystoupení v Podbořanech tento dopis:

Okresní sekretariát KSC v Podbořanech vyslovuje dík Souboru volyňské mládeže za hodnotné vystoupení v Podbořanech dne 20. XII. 1947. Děkujeme vřele za propagaci slovanské myšlenky a družby, kterou svou kulturní činností provádíte způsobem nám Slovanům nejbližším. Přejeme všem účinkujícím a režiséru Vladimíru Libovickému do další činnosti mnoho zdaru a úspěchu s pozdravem — Vaši práci čest! KSC, okresní sekretariát v Podbořanech.

Mládež se činí

Na druhý den vánočních svátků mládež ze Pšova a Syrovic sehrála divadelní hru „Když jezy hučely“. K divadlu se sjelo mnoho a mnoho krajanů z blízkého i dalekého okolí, aby tak jako kdysi na Volyni podpořili kulturní podnikání rodáků a projevíli svou solidaritu...

Hra velmi dobře zapadla do vánočního ovzduší a do života Volyňáků, protože obsahem hry byl návrat vojína z vojny o vánočních svátcích. Sl. Vinterová v úloze mlynářky svým nářkem nad kolébkou s nemluvnátkem a tklivou vzpomínkou na svého muže vynutila mnoho slz u našich žen, které zřely před sebou tentýž obraz, který prožívaly bez svých mužů v posledních letech na Volyni. Pan Záček v úloze staršího, zhýralého mlynáře dobře vystihl povahu chamtivého, zhýralého zbohatlíka, v němž mamon zastřel veškeré city lidskosti. Tento typ rovněž připomenul divákům nafoukaného ulejšáka, který, když jiní trpěli

a umírali na frontě, se doma nadýmal, roztahoval a těžil z opuštěných rodin. Hezky vynikala ve své úloze staré Bány sl. Stryjová, která předvedla typ dobré, chudé ženy, jež svou rozvahou a moudrou radou pomáhá nešťastným ženám mnohem více než ti, kteří pomoci mohli a pomoci byli povinni. Bouře smíchu vyvolával hloupý Kuba, kterého hrál Ant. Linha. I jiní herci splnili své úlohy nad očekávání obstojně, což je dobrou známkou a vzpruhou pro další divadelní snažení.

Nejkrásnější však ze všeho bylo to, že naše mládež se činí, Volyňští se zvedají a že je začíná býti vidět...

Člověku je opravdu lehčeji na srdci, když vidí, že naše mládež kulturně roste a že náš lid neztratil zájem o věci pokrokové.

Přeji mládeži ze Syrovic a Pšova, aby zdárně pokračovala ve svém snažení a mládeži jiných obcí přeji, aby nezůstala pozadu v kulturním zápolení!

Jiří Rébl-Volyňský.

Viděli jsme oči sirotků zářiti štěstím

Toto vědomí jsme měli my, kteří jsme dne 6. prosince t. r. byli na mikulášské nadílce v Dětském domově v Zatci na Leninově třídě. Tuto nadílku spolu s ředitelkou Domova paní Tomáškovou připravila pražská odbočka Svazu Čechů z Volyně a její obětavý a neúnavný br. ing. Holubovýč, který z Prahy přinesl vedle krásných dárků i několik tisíc korun, které o vánocích budou hřáti ty nejmenší a neopuštěnější.

Tato malá slavnost započala proslavem místopředsedy ONV br. Čápa, který pozdravil drobtinu netrpělivě očekávající příchod Mikuláše. Vedle přátel Domova viděli jsme mezi hosty zakladatele Domova dr. Patlejša, jednatele Svazu Čechů z Volyně br. Chudobu, zástupce pražské odbočky SCV, vedoucího Studentských domovů volyňské mládeže a mnohé jiné. Konečně zazněl zvonek a Miku-

láš s velkým doprovodem šel do pracovny ke svým dětem. To bylo radosti i strachu, a což teprve, když Mikuláš všechny napomenul a začal rozdávat dárky, to bylo divení a to bylo také vybírání. Oči všech maličkových i větších zářily a srdíčka se rozplývala. A největší radost měla maminka Domova paní ředitelka Tomášková, která vedle dárků připravila se svými spolupracovnicemi milé pohostění.

Krásné na celé této malé slavnosti je to, že se tak stalo zásluhou pražské odbočky Svazu Čechů z Volyně, která připravila svým podnikem v Praze volyňským i nevolyňským dětem Domova šťastnou a radostnou chvíli. A víme dobře, že v Praze tuto práci obětavě koná předseda odbočky bratr Holubovýč, kterému také předseda OPM vřele a upřímně poděkoval nejen za bohaté dary věcné,

ale i za peníze, neb pražská odbočka měsíčně zasílá do Zatce sirotkům v Domově 1000 až 2000 Kčs. Není to na dnešní dobu velký obnos, ale postačí, aby mnohou slzu opuštěného dítěte osušil, jeho srdíčko potěšil a dal mu chuť k životu.

Z Dětského domova odešli vzácní hosté z Prahy do bratrského Domova pro starší, do Studentských domovů volyňské mládeže, kde byl pořádán improvisovaný večer na jejich počest. Hosté byli překvapení dílem, o kterém neměli ani tušení. Slíbili všemožnou pomoc, potěšili se, pochválili chovance a ing. Holubovýč krásně promluvil na thema „Věrní zůstaneme“.

Děkujeme pražským bratřím a věříme, že na svoji studentskou volyňskou mládež nezapomenou. - Dušek.

Josef V. Rejzek:

Vánoce na východní frontě

Před vánocemi, 23. prosince 1944 v 04.15 hodin náš 3. polní prapor 1. čs. brigády z SSSR převzal nový úsek od sovětského 519. pěšího pluku 81. divise. Bylo to ve východním Slovensku několik málo kilometrů od Ladomirové. Ještě téže noci naše přední bojové oddíly zaujaly obranu: levá hranice — Dobroslava — Vyšší Orlík; pravá hranice — Lipovar — Kečkovce, Nižní Polana — Becherov. Vystřídání bylo provedeno dvěma zesílenými rotami.

Vystřídání frontového úseku — tof velký otazník pro každého vojáka v bojích. Kde to bude? V lese? V dědině? Zůstaly v té obci nějaké domky? Koho budeme mít zase před sebou — Němce, Maďary nebo Vlasovce? — A tentokrát se přidružila ještě jedna otázka: Je těsně před vánocemi — co nám přinesou na tomto novém úseku?

Přesun se prováděl co možno v největší tichosti. Napřed šli pěší oddíly, pak minometka s kanonkou 45 mm a konečně trény — dlouhý řetěz povozek, naložených vrchovatě střelivem, proviantem a zbraněmi. Celý tento pochodový proud uzavírají vyhaslé kuchyně. Z opatrnosti se nesmí ani kouřit, ale jinak se tu a tam ozve cinknutí kovu a rachot povozek na vytlučené cestě se také nijak nedá utlumit. Jsme na otevřené silnici, která je za dne bedlivě pozorována a obšťelována nepřitelem. A tak nám sem-za chvíli na uvítanou posílají několik min a granátů. To však zvýší pouze ostražitost a jde se bez zastávky vpřed.

Rudoarmějci se na přední linii mlčky rozloučili s našimi hochy a ti rychle vskočili do zasněžených zákopů. Je ještě tma, štípe mrazivý vítr a všude sněh, hodně sněhu, ale každý se tu hned zařizuje po svém. Inu, převzal novou „domácnost“ a tak „přestavuje nábytek“ podle svého vkusu: tam v tom koutě, bude-li možno, si třeba někdy vsedě zdříme, tu střelnu rovněž přizpůsobí ke své výšce; konečně je třeba zákop prohloubit, poněvadž sem naválo sněhu, je ušlapán a tvoří teď jednu ledovou kru. A možná, že o Štědrém večeru si sem bude moct donést i kus jedlové větve — ať má také stromeček!

Povozky, kuchyně a štáb praporu zůstaly těsně za prvním sledem v obci Kružlová. Ubytovali se ve zbytcích baráků, třebaže i ty byly bez oken a většinou bez střechy. — Vesnici ještě za noci odcházejí Rusové, rovněž kdesi na nový úsek.

Státní kancelář je umístěna v opuštěné a boji zrušené zděné faře. Okna jsou vytlučena, jen tu a tam zůstala nějaká prasklá tabulka. Hned vedle, tak asi 20 metrů od fary, trčí sсутiny kdysi pěkného kostelíka. U fary a také místy v dědině se zvedají mohutné jedle, jejichž větve jsou teď silně sehnuty pod tíhou sněhu. Celá Kružlová se nachází hned na úpatí volně stoupajících vrchů, porostlých také vysokými jehličnatými

stromy. Kdysi tu bývalo krásné romantické zátiší, dnes tu však zůstala jen spáleniště, popraskané a sesuté zdivo, proděravělé chaty bez střech, hodně, aby se do nich nastěhovali sovy a netopýři. Po celé délce středem Kružlové protéká malá říčka, nyní zpolovice zamrzlá. Původní můstky na této říčce byly vyhozeny a tak tu zbyla po Rudoarmějci jen primitivní lávka, jediné spojení v celé obci mezi dvěma protilehlými řadami stavení.

Sotva se rozbřeslo, ve vesnici nastalo živo, třebaže větší část mužstva již druhou noc ani oka nezamhouřila. Tam někdo štípe dříví, jinde napájeli koně, přetahují se vozy na vhodnější místa, vyspravují se narychlo položené baráky a od kuchyní se nosí menáž.

Ale i jinak nastává oživení. Hned zrána zahájily nepřátelské minometry a dělostřelecko zesílenou palbu, která silně zasahuje i Kružlovou. Několik dopadů následovalo přímo těsně i u budovy štábu, a když nepřítel přenesl palbu na jiné místo, sanitáři odnesli od fary raněného vozku od minometky.

„Hele, začíná to tady dost nevolně,“ poznamenává kdosi, ale to jen proto, aby se něco řeklo, jinak nikoho ani nenapadne, aby si kazil náladu pro několik těch nepřátelských granátů. Jediné výkonné kulometné roty, rotmistr Honc dnes celý den láteří — nepřátelská mina mu hned zrána silně poškodila povozku a celým nákladem, třeba byl až na nejodlehlejší konci vesnice.

„Tak se podívej, ty chytřej, takhle mě tu furbeznou zřídili, ty prasata, ty vině prašivý.“ A Honc se osopí na každého s takovým vztekem, málem že mu umělý chrup z úst nevyškočí a jako by ten druhý za to mohl.

Na přední linii průzkumná četa a četa automatických provedly pečlivý průzkum po celé šířce našeho úseku. A tak naši minometáři se už vesele a vytrvale zastřelovali do zjištěných cílů. Jinak ale přes všechnu tu palbu takřka po celý den se mužstvo vpředu zabývalo opravou zákopů. Byla to perná práce! Půda je tu i tak samý kámen a k tomu ještě takový mráz. Práce však ustává jen na několik vteřin, když občas nepřítel přesněji střelí a miny nebo granáty vniknou do našich řad. Po výbuchu vyrazí vzhůru ohromné sloupy dýmu, ale sotva se dým rozplyne, je už vidět, jak se znovu pracuje, jako by se nic nestalo. Však také sanitáři odnesli dnes ze zákopů pouze jednoho těžce raněného — co to bylo proti jiným dnům!

Až odpoledne o 18. hod. nepřítel zahájil velmi prudkou minometnou a dělostřeleckou palbu — hotově krupobití. Za několik minut byly naše zákopy ještě v ubozejším stavu než předtím, když je naši vojáci obsadili. Na mnoha místech byly víc než zpoloviny zasypany, jinde zas byl zákop tak zničen, že nestál za opravu vů-

bec. Dalo se proto očekávat, že nepřítel něco podnikne.

Za malý okamžik se rozezvuchely všechny naše telefonické linky a vpředu mužstvo bylo okamžitě připraveno k boji.

„No, ti s tím nadělají rámuš!“ houkl ze svého zákopu netrpělivý Jirka Stránský na svého souseda Kaliniče. „Tak ať jdou, smradi, když je svrbí kůže.“

Kalinič se ani neohlédl a zdálo se, jako by dělal, že neslyší. To Jirku trochu dohřálo: „No, neslyšíš? Pročpak se už nešinou?“

„Jen neřkuje — vidíš ho tamhle, hajzla? — A tamhle — A co tam to hejno — vidíš?“ A teprve teď Kalinič šlehl svým bystrým zrakem k Jirkovi. Ten už ale neměl času na odpověď.

„Připravit granáty! Útočej!“ — zazněl krátce hlas velitele čety.

Naše zákopy na úseku 2. roty rázem ožily a chlápci pohotově zaujali vyčkávací postavení do dalšího rozkazu.

Telefonická linka byla zatím v neustálém provozu.

„Nestřílet, dokud se nepřítel nepřiblíží tak na 150 až 200 metrů,“ zněl hlas velitele praporu. „Potom začněte současně s naší minometkou. A nezapomeňte, že potřebujeme zajatce!“ — Poslední věta byla pronesena se zvláštním důrazem. To proto, poněvadž jsme dosud nevěděli, koho před sebou máme. To nám také nemohli prozradit při předávání úseku ani Rusové, protože tu již po několik týdnů nedostali „jazyka“.

Na výhledu se řetěz uniforem neurčité barvy stále přibližoval. Nepřátelská palba dosud nepřestala, naopak v poslední chvíli ještě zesílila. Útočící si zejména mnoho zakládali na této vlastní kanonádě, neboť někteří z nich při postupu si počínali tak vyžívavě drze, že se zdálo, jako by šli na obyčejnou procházku.

Stmívalo se. Najednou nepřátelská palba ustala jako když utne, ale skoro současně nad našimi zákopy zajechly naše vlastní miny a vnikly do řad útočících. Zároveň se také ozvaly z našich zákopů kulometry a pušky. Těsně za našimi zákopy rovněž chrčely oheň naše pěší kanony 45 mm.

Útočníci v okamžiku zakolísali, zalehli a jen ojedinelí se ještě plížili kupředu. Ale když naše palba ještě víc zesílila a zvláště když minometáři nahmatali svůj cíl, tu se zastavili i ti přední a najednou měli velkou starost, jak by se dostali do řad těch zadních, kteří už dozráli k neorganizovanému ústupu hlava nehlava.

Nato minometka přehodila okamžitě palbu několika minometů dopředu a tak palebnou přehradou jim ztěžovala ústup, zatím co kulometry, pušky a kanonka je tlačily zpět.

Byl to neslavný ústup! A také, jak se později zjistilo, každý utíkal na svou pést a kam jen mohl. Ta zatracená minometná přehrada je nepouštěla a kulometry s kanonkou je zase

do toho pekla vhnány! Co bylo dělat? Rozprchali se proto jako vyplašené stádo ovcí doprava a doleva, jen aby se dostali z toho ohně, ať už se pak stane cokoli!

"A jééé — koukni se, Jirko, kam si to ten bagán maže!" vyhrkl najednou Kalinič. A Jirka skutečně v šeru odcházejícího dne zahlédl přihrblou obludu, jak dlouhými skoky letí doleva k jedlím, kde se nacházela malá úžlabina. Bylo to ale škmo od nepřátelských zákopů k našim, čímž se prchající dostal do půli cesty mezi našimi zákopy a původním nepřátelským místem vyrazení.

"No pěkný outočistě si vyhlídl! — Kaliniče, je to vůl, co? — Kam to leze?" Ale když se Jirka ohlédl po sousedovi, Kaliniče tam už nebylo.

Již hodnou chvíli také začala nepřátelská palba. Tím chtěli jaksi pomoci svým neslavně ustupujícím kolegům.

Kalinič se dlouho nerozmýšlel a třebaže nepřátelské dopady začaly již fádít i v našich zákopech a v okolí, beze slova vyskočil, překročil se a v malé chvíli zminel mezi jedlemi. Pak se obezřetně blížil k úžlabině.

Chvilími zapraskal v nedaleké blízkosti vršek jedle, následoval výbuch, pak se vyvalil vzhůru dým a dolů se sypaly celé kupy sněhu. — Mrzlo, jen praštělo. Šel obezřetně a pomalu vpřed. Pod botami se mu však nebezpečně ozývalo skřípění zmrzlého sněhu, které chvilími tlumila jedně zesílená hustá kanonáda. Konečně tiše stanul na okraji úžlabiny. Byla porostlá sice jen nízkými smrky, ale s nastávající nocí tu není s to, zabloudnout živě duše.

Několik vteřin tu bezradně stál jako zkamenělý a se zatajeným dechem. Právě chtěl znovu vykročit, když vtom zaječela nepřátelská mína a dopadla těsně u něho, avšak na odvrácený svah úžlabiny. Kalinič sotva uskočil za silnou jedli a následoval hromový výbuch. Střepiny se rozstříkly po okolních stromech a způsobily nepřijemný hluk, podobající se sice nevinnému tukání, doprovázeného však výstražným fičením. — Kaliničovo bystré oko však mezitím zahlédlo, jak se v rokli jen několik kroků od něho pohnul malý smrk a současně se s ním sesypal sníh.

"To je on!" pomyslí si a několika skoky by u pozorovaného místa.

"Stoj!" vzkřikl úsečně a s prstem na spoušti automatu mířil na svou oběť. Ta tu ležela přilepena na sněhu jako placka. Do té police ji přivedl výbuch míny, kterou sem nazdařbůh poslali její kamarádi.

Byl to Němec — dlouhatánský Němec! — Měl pušku, tu však poslušně okamžitě, jak ležel tvářil do sněhu, odhodil. Kalinič nemeškal, pušku odkopl ještě o kus dál, pak Němci zběžně přešel rukou po kapsách a potom teprve jej přiměl, aby se postavil. Byl nejméně o dvě hlavy vyšší, než Kalinič. Vybídl jej nasazenou hlavní na záda a šli.

U velitele 2. roty byl již Kalinič s největším napětím očekáván. Následovala obvyklá prohlídka zajatce a

nato ihned běželo po drátě na štáb praporu: /

"Útok odražen. Výsledek: jeden zajatec."

"Tak přeče něco" — ozvalo se živě na druhém konci drátu. — "A co je to — Němec, Maďar?"

"Němec jak poleno! Ale hodně dlouhé poleno — ten vydá za dva," vybuchl smích velitel roty.

"Jak to myslíš?"

"Ale je to takovej dlouhán, že ho tu mám v bunkru plno."

"Tak ihned pěkně doprovod a sem s ním," ozvalo se netrpělivě ze štábu.

Velitele roty, uneseného v první chvíli tímto úspěchem, ani nenapadlo, aby činil nějakých námitek proti tomu, když Kalinič prohlásil, že nechce nikoho k pomoci na cestu a že když toho Frice sám z hnízda vybral, že jej také sám dopraví na štáb praporu.

Za několik minut se Kalinič s dlouhánem ztratil na pěšině mezi stromy. Z opatrnosti si nechal Němce před sebou tak na 4-5 kroků. Měsíc sice svítil, ale pod vysokými jedlemi byla hustá tma.

Na štábu praporu a u trénu bylo hotově pozdviženo. Všude se mluvilo jen o Kaliničovi a o tom zajatci dlouhánu. Konečně zase zajatec! — Ale hodná byla najednou pryč a Kalinič s Němcem jako by se do země propadli. — Na štábu zavládla nervozita.

"Kdy jsi k nám poslal toho Němce?" telefonovali pak k veliteli 2. roty.

"Ihned po mém posledním telefonickém hlášení," bude to asi hodina. To ještě nedošli?"

"Nedošli... A koho jsi s ním poslal?"

"No, Kalinič ho odváděl."

"Jenom on sám?... Víc nikdo?"

"Ano, jenom jediný Kalinič... On totiž nechtěl, aby s ním ještě někdo šel"...

"Vy jste tam ale nahoře asi všichni stejní chytráci... Co myslíš, jak se asi budeme my všichni s tebou tvářit, až zítra Kaliniče najdeme někde po cestě zavátého a vzhůru bradou. S takovým habanem a ty pošleš Kaliniče samotného! Co teď? Je možné, že se Kalinič někde na strmé stezce třeba smekl a už měl toho chlapa na sobě. Přidržel mu trochu hrdlo a bylo po Kaliničovi. A k dovršení celé té ostudy jsme již hlásili na brigádu, že tu máme zajatce... K tobě je čtvrt hodiny a Kaliničovi to trvá už přes hodinu."

Ještě půl hodiny a Kalinič nikde. Okamžitě vyslan průzkum. Prošli celou tu cestu, tam i zpět, ale nikoho nepotkali, nic neviděli.

Kalinič zmizel. Velitel praporu ještě jednou telefonoval k veliteli roty, ale nedostal žádnou uspokojivou zprávu. Rozhodl se proto, že nebude celý ten nepřijemný případ zbytečně zatajovat a proto okamžitě vše hlásil na brigádu. Takle zpráva tu účinkovala jako z ničeho nic hrozená puma.

"Kdo? — Co? — Jak?" A velitel praporu byl najednou zahrnut tako-

vou spoustou otázek, že nevěděl, na kterou dřív odpovědět.

"Tááák — svatozáře je v hajzlu," vybuchl potichu zde přítomný podporučík Suchara. "Průser pro všechny časy!"

Velitel praporu domluvil, těžce se posadil na židli, podíval se beze slova na přítomné důstojníky a vtom se otevřely dveře. Na prahu se objevil Němec, hotový obr, a za ním celý zpocený, sahající dlouhánovi tak pod paži, stál Kalinič.

"Ty chlape zatracená, tys nám pěkně nahnal!" — vyrazil ze sebe velitel praporu a zatřepal Kaliničovi ramenem, který hned nato krátce vysvětloval: sešel za tmy na jinou stezku a tou se dostal až daleko do týlu k našemu těžkému dělostřelectvu...

Kalinič by vyznamenán čs. válečným křížem a dostalo se mu tři dni dovolené.

—
Čas stravoval hodinu za hodinou, až přišel — Stědrý den.

Mrzne, až na temeni vrchů se ozývá praskot stromů. Pláště vojáků v zákopech jsou namrzlé a rachotí prkenným hlasem. Vousatým tátům visí na knírech ledové rampouchy a vpředu mají límce pokryté jinovatkou. Boty rovněž mrazem zdfvěněly.

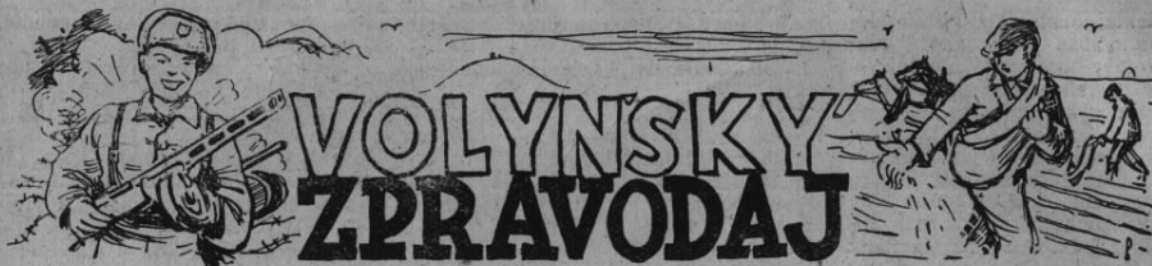
A Němci, ti po včerejší ostudě se dnes snaží vše vyvážit alespoň zesílenou palbou. Jsou to prudké minometné a dělostřelecké přepady na jednotlivá místa našeho úseku. Sem tam se mezi našimi zákopy vyvalí ohromné sloupy černého dýmu a několik metrů do stran je úběl sněhové pokrývky potřísněné temně šedou kapeňitou prstí, vyrvanou a rozmetanou explodujícími náboji. Naše zákopy jsou touto kanonádou velmi zpustošelé a tak nezbyvá, než aby se naši chlápci dal znovu do oprav.

Ale třeba byl Stědrý den, Němci se nespokojili jen touto kanonádou. Hned rána se pokusili o výpad v síle asi 40 mužů a také se jim podařilo vklínit se do naší obrany hloubkou 60 metrů. Úporný boj trval kolem dvou hodín, až konečně byli Němci nuceni opět ustoupit do svých původních posic. Stálo nás to dva těžce raněné hochy. Nato pak ve 14 hodin Němci opět zaútočili na pravé křídlo naší 1. roty. Narazili tu však znovu na velmi tvrdý odpor, čímž i tento jejich podnik úplně ztroskotal.

Kanonáda německá však neustává. Jejich náboje praskají vytrvale nejen mezi našimi zákopy, ale i v našem týlu, u štábu praporu a u trénu. Všude to zapáchá střílným prachem. Včerejší palbou nám v několika místech poškodili telefonické spojení, to však bylo do rána opět přivedeno do pořádku. Spojáči se svým velitelem podporučíkem Jardou Janíkem, kteří prováděli opravy poruch, se do Kružlové vrátili až ráno, celý promrzlí a v obličejích mrazivým větrem zčernali.

Po hlášení na štábu sebral Janík své chlapece spojaře a odešel s nimi do položbořeného baráku.

(Dokončení příště.)



Zprávy svazu

Ústředí Svazu Čechů z Volyně v Žatci tímto oznamuje, že zbavuje s okamžitou platností všech funkcí p. Václava Hubala, který se již delší dobu nachází ve vyšetřovací vazbě. Další bude zařazeno po vysvětlení celého případu. Ústř. výbor SCV.

I. splátka NPF za zemědělské usedlosti. Upozorňujeme vol. Čechy, kterým nebyl povolen odklad I. splátky národnímu pozemkovému fondu za přidělené zem. usedlosti, aby svou žádost o odklad opakovali. V žádosti budiž výslovně uvedeno, že se jedná o vol. Čecha a jiné závažné důvody — nedostatek fin. prostředků, neúroda, reemigrace a pod. Tyto žádosti budou znovu projednány a odklad bude povolen. Žádosti budtež doporučený místní rol. komisí a zaslány příslušné pobočce NPF.

Náhrada za majetek zanechaný na Volyni

Na časté dotazy ohledně náhrady za majetek zanechaný v SSSR sdělují našim reemigrantům (z Volyně), že podle článku 18 dohody o opci a vzájemném přesídlení ze dne 10. 7. 1946 bude způsob vzájemného vyrovnání zanechaného majetku oběma smluvními stranami stanoven zvláštní dohodou, k jejímuž dojednání dosud nedošlo.

Ministerstvo zahraničních věcí znájc obtížnou situaci volyňských reemigrantů, činí prostřednictvím našeho velvyslanectví v Moskvě u sovětské vlády kroky, aby k tomuto mezi-státnímu jednání došlo co nejdříve.

Upozorňuji proto naše přestěhovalce z Volyně, že nemohou spoléhat na to, že by jim mohla být vyplacena náhrada za majetky zanechané na Volyni v krátké době. Proto také je nutno splatit první částku (10%) za přidělené zemědělské usedlosti — neb žádat o odklad této splátky.

Dále doporučuji, aby reemigranti z Volyně na nutné hospodářské investice použili úvěru, který jim může poskytnout národní pozemkový fond.

Náhrady za koně, odevzdané čs. nebo sovětské armádě na Volyni.

Ve vojenském časopisu „Obrana lidu“ roč. I., čís. 238 ze dne 11. října 1947 bylo pod názvem „Likvidace náhrad za koně“ uveřejněno mimo jiné, že vojenská správa odevzdává bezplatně do vlastnictví své přespočetné koně volyňským Čechům, kteří odevzdali své koně československé nebo sově-

tské armádě na Volyni — a to v mezích svých možností, t. j. pokud budou koně pro tento účel k dispozici. V uvedeném článku bylo výslovně podotknuto, že volyňští Češi nemají na takovou náhradu právního nároku. Obzvláště třeba připomenout, že voj. správa zásadně neposkytuje náhrad v penězích.

Ježto žádosti o takové náhrady dochází MNO v nečekaném množství a koní tolik k dispozici není, nebude lze všem žadatelům vyhovět.

Proto voj. správa se vynasnaží vyhovět pouze žádostem došlým do 31. ledna 1948. K později došlým žádostem bude přihlédnuto jen v mezích zmenšených možností voj. správy a nelze tudíž s kladným vyřízením všech žádostí počítat.

Neosídlení živnostníci z Volyně

K našemu dotazu sděluje osidlovací úřad a fond nár. obnovy, že národní správy živnosti mohou být nyní zásadně projednávány pouze na podkladě žádostí, pro něž reemigranti, kteří nejsou současně přednostními uchazeči, si mohou potřebné formuláře vyzvednouti u min. soc. péče v Praze II., Spálená 17 u p. taj. Kavky.

Doporučujeme proto, aby si neosídlení živnostníci neprodleně vyžádali potřebné formuláře a tyto řádně vyplnili a doložené potřebnými doklady urychleně vrátili min. soc. péče, které prostřednictvím svého zástupce ve stálé komisí pro udělování národních správ, která zasedá u OÚ a FNO, bude zájmy krajanů hájit.

Pro informaci o vyhlídkách, jaké toho času mají reemigranti, kteří nejsou také současně přednostními uchazeči podle zák. č. 255/46 Sb. a č. 164/46 Sb. uvádí OÚ a FNO:

- obuyníci — velmi dobré, avšak pouze v malých městech;
- pekaři — dobré;
- truhláři — dobré;
- hostinští — velmi špatné, nejvýše v malých obcích;
- řezníci a uzenáři — velmi špatné;
- obchodníci text. — velmi špatné;
- automechanici — velmi špatné, přesně možno zjistiti až po skončení konvokačního řízení přednostních uchazečů;
- obchod. smíš. zb. — velmi špatné, nejvýše v malých obcích;
- mlynáři — naprosto beznadějně;
- stroj. zám. — dobré;
- trafikanti — netýká se OÚ a FNO, nutno si podat žádost k zemskému finančnímu ředitelství.

* Neosídlení reemigranti zemědělci z Volyně mohou se dobře osídliti na

Chebsku v obci Ava a sousedních, na velmi dobrých zem. usedlostech s rovinnými pozemky, na kterých se staví v rámci dvouletého plánu nové budovy. Stavby všech hospodářských budov budou ukončeny v květnu 1948 a je nutno, aby naši lidé využili této vhodné příležitosti ke svému osídlení. V obci Ava budou 4 takové (nově vystavěné) zemědělské usedlosti a v sousedních obcích takové 3 usedlosti. Obec Ava se nachází při státní silnici Cheb—Karlovy Vary ve vzdálenosti 5 km od Chebu. V blízké obci je osídlen větší počet našich reemigrantů z Volkova (okr. Dubno) a jiných vol. obcí. Škpt. J. Kozák.

Hlaste se u MSP! Náš zástupce pro Prahu škpt. Jar. Kozák oznamuje, že reemigranti, kteří ještě nepředložili MSP (Praha II, Spálená 17) své reemigr. průkazky k orazítkování s vyplněnými tiskopisy dle upozornění ve Věrné stráž ze dne 12. XII. 1947 č. 49, mohou tak učiniti i po 1. lednu 1948. Svaz Čechů z Volyně má nové formuláře pro podání MSP potřebných dat a proto si tyto vyžádejte a v nejkratší době zašlete reemigračnímu odboru min. soc. péče. K vyplněnému formuláři musí každý reemigrant přiložiti registrační průkaz (reemigrační a repatriační) svůj a všech členů rodiny uvedených ve formuláři.

Definitivní čs. stát. občanství. Náš zástupce pro Prahu škpt. Jar. Kozák vyzývá naše přestěhovalce, aby se snažili v nejkratší době obstarati si státní občanství a domovské listy. Kdo má prozatímní státní občanství neb takové vůbec nemá, podá si žádost na zemský nár. výbor v Praze (pro Čechy) neb v Brně (pro Moravu), ke které přiloží křestní listy, oddací list (neb místo nich potvrzení od Svazu Čechů z Volyně), opis prozat. stát. občanství a opis potvrzení o konání voj. služby v čs. zahraniční armádě. *Kdo má opční osvědčení z Volyně, nepodává žádost na zemský nár. výbor a obrátí se přímo na patřičného referenta u ONV, který místo opčního osvědčení vydá žadateli osvědčení o čs. státním občanství definitivní. Má-li hlava rodiny (manžel) prozatímní stát. občanství (neb nemá), žádá zemský nár. výbor o vydání def. státního občanství pro sebe a pro svoji rodinu (manželku a děti) v tom případě, kdy jeho manželka a děti mají opční osvědčení. Na základě def. stát. občanství okr. nár. výbor doporučí MNV, aby žadatel byl vydán dom. list v obci, kde tento je osídlen neb zaměstnán.

Předání Malínského fondu. Kruh přátel vol. Čechů předal Svazu Čechů z Volyně Malínský fond, který byl založen a spravován br. Duškem. MF byl založen k uctění památky obětí Českého Malína na Volyni a určen k sociálním účelům mezi vol. krajany — především pro podporu vdov a sirotků, pozůstalých po padlých a studující mládeže. Z Mal. fondu bylo do dne předání vyplaceno pro tyto účely 190.616 Kčs. V hotovosti bylo předáno 102.302 Kčs, ve vázaných vkladech 103.000 Kčs. Svaz Čechů z Volyně děkuje KPVC a zvláště jeho předsedovi br. Duškovi za úspěšné spravování MF a vynasnaží se, aby i v budoucnosti MF plnil účel, k němuž byl svými zakladateli určen.

Poděkování.

Svaz Čechů z Volyně děkuje Souboru vol. mládeže a všem účastníkům zájezdu na Moravu za úspěšnou propagaci dobrého jména volyňských Čechů a za kulturní činnost mezi vol. krajany.

Zvláštní dík patří br. Vlad. Libovickému, který ve funkci kulturního referenta SCV za krátkou dobu vynikal dílo hodné obdivu. Také br. Dušek jako organizátor zájezdu projevil plně své schopnosti a má zásluhu hlavně na finančním úspěchu zájezdu a na bezvadné organizaci jednotlivých vystoupení.

Br. red. Chudoba dal zájezdu ideovou náplň a svými úvodními proslovky vytvořil vždy předpoklady pro správné chápání účelu, který byl zájezdem sledován.

Svaz Čechů z Volyně děkuje také velmi srdečně dr. Zd. Plachému, který s nevšedním pochopením, obětavostí, nezištně a s opravdovým zájmem zúčastnil se zájezdu a jako výtečný klavírista značně přispěl ke zvýšení umělecké úrovně každého vystoupení Souboru.

Také všem členům Souboru vyslovujeme nejsrdečnější dík.

SCV - ústřední výbor.

Poděkování. Svaz Čechů z Volyně děkuje našemu krajanu bratru J. Hlaváčkovi (zlatník a hodinář), Praha II, Opletova 20, La věnované hračky k vánočním svátkům pro sirotky a děti našich reemigrantů.

Přijímací dny

ve Svazu Čechů z Volyně v Zátci

Svaz Čechů z Volyně v Zátci oznamuje, že osobní návštěvy stran jsou přijímány pouze ve středu a v pátek. — Toto opatření je dočasné pro velký nával práce.

Naše práva a povinnosti

Uveřejňujeme dnes ústavní zákon 74 ze dne 12. dubna 1946 o udělení stát. občanství krajanům vracejícím se do vlasti a zákon 75 ze dne 12. dubna 1946 o přiznání hospodářských a právních úlev krajanům vracejícím se do vlasti, zejména z Maďarska.

Upozorňujeme zvláště na zákon 74/46 Sb., a doporučujeme urychlené po-

dání žádosti o definitivní čs. státní občanství.

Tiskopisy těchto žádosti máme k dispozici.

74.

Ústavní zákon ze dne 12. dubna 1946 o udělení státního občanství krajanům vracejícím se do vlasti

Prozatímní Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto ústavním zákoně:

§ 1.

(1) Čechům a Slovákům, kteří jsou občany cizího státu nebo bezdomovci a kteří se přistěhovali nebo přistěhují na území Československé republiky na podkladě československé úřední předšidlovací akce, udělí se československé státní občanství, požádají-li o ně do dvou let ode dne počátku účinnosti tohoto zákona a nebudou-li tomu brániti důvody veřejného zájmu zvláštního zřetele hodné. O žádosti rozhodne ministerstvo vnitra. Až do vyřízení takové žádosti považuje se žadatel za československého státního občana, vydalo-li mu ministerstvo vnitra osvědčení o správně podané žádosti.

(2) Nerozvedené manželky a nezletilé děti nabývají státního občanství spolu s manželem, otcem, nemanželskou nebo ovdovělou matkou, jsou-li do žádosti jejich pojaty a ministerstvo vnitra je z nabytí nevyoučí z důvodu uvedeného v odstavci 1. Ustanovení odstavce 1 poslední věty se vztahuje i na ně.

(3) O výkonu slibu věrnosti Československé republice platí všeobecné předpisy.

(4) Nabytí-li některá osoba podle tohoto zákona československého státního občanství, aniž nabytí a domovského práva v některé obci Československé republiky, nabude domovského práva v obci, v níž se po příchodu na území Československé republiky jako v řádném bydlišti usadí.

(5) Ministerstvo vnitra může vyhláškou v Úředním listě přenést svou působnost podle tohoto zákona na jiné orgány veřejné správy.

§ 2.

(1) Čechům, Slovákům a příslušníkům jiných slovanských národů, kteří jsou občany cizího státu nebo bezdomovci, kteří se přistěhovali nebo přistěhují na území Československé republiky po osvobození tohoto území od nepřátelské okupace a u nichž jsou jinak splněny předpoklady § 1, může být uděleno československé státní občanství, požádají-li o ně do dvou let ode dne počátku účinnosti tohoto zákona a osvědčí-li, že nebyli nikdy trestáni pro těžký delikt, spáchaný z pohnutek nízkých nebo nečestných, neprohřešili se proti zájmům republiky Československé a jejím vůdčím zásadám a nepřipadnou na obtíž veřejné dobročinnosti. O žádosti rozhodne ministerstvo vnitra podle volné úvahy. Až do vyřízení takové žádosti považuje se žadatel za československého státního občana, vydalo-li mu ministerstvo vnitra osvědčení o správně podané žádosti.

(2) Ustanovení § 1, odst. 2 až 5 platí obdobně i tu.

§ 3.

Pisemnosti a úřední vyhotovení k provedení tohoto zákona jsou osvobozeny od poplatků a dávek za úřední úkony ve věcech správních.

§ 4.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede jej ministr vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

75.

Zákon ze dne 12. dubna 1946 o přiznávání hospodářských a právních úlev krajanům vracejícím se do vlasti, zejména z Maďarska

Prozatímní Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Čechům a Slovákům, kteří se přistěhovali (navrátili) na území Československé republiky po osvobození tohoto území od nepřátelské okupace nebo se na ně přistěhují (navrátili), at již na podkladě československé úřední předšidlovací akce nebo i bez souvislosti s ní, mohou být na základě vládního nařízení vydaného podle odstavce 4, jsou-li československými státními občany nebo považují-li se za ně podle ústavního zákona ze dne 12. dubna 1946, č. 74 Sb., o udělení státního občanství krajanům vracejícím se do vlasti, přiznány hospodářské a právní úlevy, jichž je třeba k tomu, aby se jim umožnilo nebo usnadnilo nastoupení či provozování povolání (zaměstnání), přiměřeného jejich dosavadnímu povolání (zaměstnání). Takové úlevy mohou záležet zejména v povolení výjimek z různých zákazů, dále v prominutí nebo zmírnění požadavků předepsaných pro dosažení určitých oprávnění, ve stanovení přednostního či výhodnějšího posuzování při úředním rozhodování, ve zkrácení nebo prodložení lhůt a pod.

(2) Ustanovení odstavce 1 lze užítí také ve prospěch příslušníků jiných slovanských národů, u nichž jsou dány předpoklady stanovené v první větě odstavce 1.

(3) Čechům a Slovákům, kteří se přestěhují na území Československé republiky z Maďarska na podkladě dohody mezi Československou republikou a Maďarskem o výměně obyvatelstva, podepsané dne 27. února 1946, se poskytuje za nemovitosti, které prokazatelně vlastnili v Maďarsku, a jichž vlastnictví přešlo na maďarský stát, plná náhrada. Tato náhrada jakož i náhrada za jiná majetková práva prokazatelně zanechaná v Maďarsku, bude těmto osobám přiznána z majetkových podstat a práv, přešlých na československý stát podle čl. VII uvedené dohody.

(4) Podrobnosti, zejména pokud jde o druh a rozsah úlev uvedených v odstavci 1, o podmínky pro jejich přiznání, po případě o jejich časové omezení, stanoví vláda nařízením.

§ 2.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou jej všichni členové vlády.

Hospodářská hlídka

Společnému cíli vstříc

Dnes, kdy na 40.000 volyánských bratří nalezlo v naší milované republice svůj nový domov a stali se majiteli rodinných domků anebo hospodářských usedlostí, můžeme s radostí konstatovat, že tito rozmnoží řady našich chovatelů drobného zvířectva a pomohou nám prakticky při uskutečňování našich chovatelských ideálů.

Chovatel, který vlastní domek se zahradou, nějaké to poličko, anebo hospodářskou usedlost, může se považovat i šťastným člověkem, neboť má všechny chovatelské možnosti k dispozici.

Na chov drobného hospodářského zvířectva hledí sice někteří pánové dosud hodně špatra, ale řekněme takovým zcela upřímně, že nebyťi drobných chovatelů drůbeže, králíků, koz, kozištinových zvířat, bourců a konečně i holubů, neslo by to naše národní hospodářství velice těžce, o výtživé úroda ani nemluvě.

Tak ku př. letos drobní chovatelé drůbeže odvedli polevinu předepsaného vaječného kontingentu a nebyťi jich, bylo by nutno tento schodek krýtí dovozem z ciziny, což by znamenalo zbytečné vydání valut, jichž tak nutně potřebujeme k dovozu jiných surovin.

S králíciemi kůžkami je něco podobného. Nedávno psaly naše denní listy, že nebudeme-li mít králíčí kůžky, nebudeme mít klobouky. Proto musíme tyto dovážeti z ciziny.

S masem je něco podobného.

Nezapomenutelný nestor králíkářský J. V. Káral měl pravdu, když hlásal: „Dejme lidu svému maso, aby měl v pažích sílu a v žilách krev!“ Káral dle toho neviděl v králíkářství pouhou libátku anebo fandění, nýbrž viděl, že králík má velký národohospodářský význam ve výtživé lidu a kromě toho dodává kvalitní kožešiny, plst a případně vlnu. My jsme sice již dříve věděli, že králíky možno levně uživit plevelem s poli, mezi a zahrad, ale dále jsme nemysleli. Ze zimních kozišin možno ušítí lemy, čapky, rukavice, palčáky, rukávnický, ba i krásné kůžichy, takže celá rodina pak nemusí mřznouti.

Velký význam pro drobného chovatele má také chov čistokrevných koz, dále bourců morušových, kteří nám dodávají výborné hedvábi a jejich chov trvá jen několik neděl a za odevzané zámotky možno si vyměnit hedvábné látky. K výtživé potřebují ovšem morušové listy. Moruše však možno vysázeti kolem plotů zahrad, anebo možno jimi vysázeti méně úrodná pole anebo stráně.

Kdo má více místa a vlastní poličko anebo větší zahradu a má k dispozici dostatek vody, mohl by pomýšlet i na chov nutrií, jejichž kozišiny jsou stále v modě a jsou dobře placeny. Ke všemu nutrie žijí se tím samým jako králíci a sežerou i takové kyselé traviny, o něž králík nestojí.

Pěkným doplňkem celého chovu jest nějaký pěkný párek holubů na střeše.

„No jo, ono se to lehce napiše, ale kde vzít na to prachy?“ slyším již mnohého, jak si řekne při čtení těchto řádků. Všechno se nemusí poříditi najednou, nýbrž každý rok něco. Ostatně, nejlépe je začít vždy s menším počtem chovných zvířat, a teprve, když získáme trochu praktických zkušeností, pak si rozšíříme stav velice snadno.

Znám dělníka, který pro churavost nemůže se věnovati svému povolání a proto si zařídil chov drůbeže, králíků a nutrií a přál bych vám viděti jeho krásné výsledky.

Rovněž znám dalšího malochovatele, který letos od 1 kohouta a 8 čistokrevných slepic do vaječné sběrný dodal 495 vajec za Kčs 1.159.—, pro svou domácnost spotřeboval 825 vajec, což reprezentuje částku Kčs 1650.—, sedm kuřic prodal po Kčs 150.—, což činí Kčs 1.050.—, 10 přebytných kohoutů spotřeboval doma, což je zase Kčs 600.— a 10 letošních kuřic si ponechal k dalšímu chovu. Jeho celková reže za letošní rok obnášela Kčs 2.670.—, příjem Kčs 4.459.—, takže jeho čistý příjem za letošní rok činil Kčs 1789.—, což jest jistě velmi slušné.

A teď ještě několik slov k našim ženám. Poněvadž většina mužů má své celodenní zaměstnání, bude záležeti na hospodyně, jak dovede pečovat o domácí zvířectvo. Kde vládne pečlivá hospodyně, nepocítí nedostatek ani rodina a ani zvířectvo v rodinném domku chované. Ona může mít stále čerstvá vejce, nem odkázána na 4 přidělová vejce za měsíc, nýbrž může ještě dosti vajec odprodati. V takto pečlivě vedené domácnosti může se objeviti každou neděli na stole nějaké kuře, králík, anebo holoubě.

Z uvedeného jste vážení bratři seznali, jak velkou národohospodářskou důležitostí má chov drobného zvířectva.

Z malých pramínek jsou potůčky, z potůčků potoky, z potoků řeky a z řek moře.

Při naší jednotě chovatelů drobného zvířectva v Praze II, Křemencová ul. 8 máme založeny odbory: drůbežnický, králíkářský, kozařský, odbor chovatelů vzácných kozištinových zvířat a odbor pro chov bource morušového, kterého odbory i vám stojí plně k dispozici. Politika je u nás věci neznámou a my si vážíme v první řadě dobrých chovatelů.

Letos v květnu bude v Praze uspořádána velká tradiční hospodářská výstava, v jejíž rámci budeme vystavovat i drůbež, králíky, holuby, zvířata kozištinová a kozy. Využijte této příležitosti a přijďte mezi nás, abychom se poznali a o dalších společných akcích si pohovořili.

Veškeré dotazy a porady, chovu zvířectva se týkající, vám ochotně udělí C. Novotný, odb. redaktor, Úvaly 254, na něhož se s přiložením známky na zpáteční porto můžete vždy s plnou důvěrou obrátiti.

Našemu dalšímu společnému podnikání přeji „zdar!“
Ceněk Novotný.

Informace o hospodyně. škole v Měcholupech

Ministerstvo školství a osvěty připravuje otevření nové státní hospodyně školy v Měcholupech č. 1 u Zátce v obytné budově bývalé majitelky tanního velkostatků. Vyučovateli se začne po skončení přípravných zařizovacích prací, pravděpodobně začátkem ledna 1948.

V hospodyně škole se dospívající dívky 16leté a starší učí všemu, čeho je třeba hospodyně znáti v domácnosti, v zahradě, na dvoře i ve chlévě. Májí-li žákyně všechno toto zvládnouti v krátké době jednoho roku, je třeba využiti každé chvíle. Proto je škola spojena s internátem, který slouží nejen k bydlení a stravování žákyň, ale je současně velmi důležitým praktickým objektem pro vyučování v hospodyně oboru. Toto zařízení je velkou předností před jinými dívčími odbornými školami, protože dává možnost využití k vyučování a k převychování žákyň každé chvíle od rána do večera. Učitelský sbor je sice tímto způsobem vyučování velmi zaměstnán, ale žákyně za to získají za rok daleko víc, než by bylo možno docílit ve škole bez internátu za dva roky. Internát je veden jako velká domácnost, ve které se učí žákyně také dobře hospodařiti. Poplatky za otop, světlo, koupání, čistící prostředky a úplné stravování jsou velmi nízké, 700 Kčs za osobu měsíčně.

Žákyně se učí šetřiti a pěkně udržovati prostředí, ve kterém žijí. Musí se cvičiti ve všech manuálních pracích: v úklidu, ve vaření, v praní, v žehlení, v ručních pracích, v praxi na drůbežárně, v zahradě zelinářské, okrasné a ovocné, v konservování ovoce a zeleniny. Učí se zásadám správné organizace práce. Vedou si zápisy o každém svém vydání a příjmu, aby se naučily hospodařiti s penězi.

Ve školní praxi se nedějí práce na pěknou a méně pěknou. Žákyně se žádné práci nevyhýbají. Vychováváme je tak, aby šly do každé práce se zpěvem a aby se učily mít z dobře vykonané práce radost. V hospodyně škole je snadné mít z práce radost, protože pracujeme se živou přírodou.

Bydlení v internátě má pro žákyně ještě další důležité poslání. Odvádí mládí od sobectví a učí autokritice. Kde žije více lidí pohromadě, nedaří se příliš těm, kdo jsou zamlouvaní jen samí do sebe. Je tu třeba bráti ve všem svém jednání, ve zvycích i zlozvycích ohled na jiné. Život se s nikým nemazlí. Je nutno být z mládí dobře připraven, snažiti se býti soběstačným. V internátě vedeme žákyně ke společenské ukázněnosti.

V naší škole si však nevísimáme jen mravní výchovy, společenského chování, dovednosti žákyň, smyslu pro povinnost, čistotu a pořádek, citu pro krásu a jejich vztahu a lásky

k přírodě, ale zabýváme se též denně několik hodin vyučováním teoretických předmětů. Tak teorie střídána s praxí a práce s odpočinkem dá nám plný, pestrý den, po kterém přichází zdravý, klidný spánek, přinášející osvěžení do nového dne.

Výchovu i vyučování usměřujeme tak, aby se žákyně cvičily a zvykaly si všemu, co vede ke správné životosprávě. Učíme je intenzivně pracovat a intenzivně odpočívat, zdravě se žít, vhodné se přilákat ke všem příležitostem, hlavně

k práci, rozumně se otužovat, nepodceňovat význam ranní čtvrt hodinky atd. Jen správnou životosprávou je možno dospět ke krásné duševní pohodě, která se pak u ženy-hospodyně tak blahodárně odráží v souladu života v rodině i v domácnosti.

Bližší informace o učebním plánu hospodyňské školy podá a přihlášky přijímá ředitelství hospodyňské školy v Měcholupech č. 1.

SSSR zrušil přidělový systém

Vstupuje v platnost sovětská měnová reforma — Mzdy a platy jakož i mezinárodní finanční a obchodní dohody zůstávají zavedením nového rublu nedotčeny

Moskva (čt). V Sovětském svazu byl uveřejněn vládní dekret podepsaný ministerským předsedou a tajemníkem VKS(b), jímž se ruší dnem 16. prosince 1947 v Sovětském svazu dosavadní přidělový systém pro potraviny a jiné životně důležité spotřební statky a zároveň se dává do oběhu nový rubl. Měnová reforma rovněž začíná dnem 16. prosince a výměnná lhůta trvá až do 29. prosince 1947. Ceny obilnin se snižují proti nynějšímu stavu o 12%, ceny masa a ovoce budou upraveny vzhledem k průměrným cenám ostatních potravin.

V odůvodnění se praví, že za války se podobně jako v jiných státech hromadila v Sovětském svazu přebytečná kupní síla za současného poklesu výroby spotřebních statků. Kromě toho uvedli Němci v okupovaných oblastech do oběhu padělané rubly, čímž se sovětská měna znehodnotila. Aby se při zrušení přidělového systému předešlo spekulaci na základě nahromaděných znehodnocených peněz, je nut-

no zároveň provést pronikavou měnovou reformu, jíž by se přebytečná kupní síla odčerpala.

Vklady a běžné účty do 3.000 rublů zůstanou měnovou reformou nedotčeny, vklady od 3.000 do 10.000 rublů budou zhodnoceny v poměru 3 staré rubly za dva nové. Vklady přes 10.000 rublů se zhodnotí v poměru 2:1. Hotovosti budou vyměňovány jen omezeně, a to v poměru 10:1.

Peněžní hodnoty, náležející družstvům a kolchozům, budou vyměňovány v poměru 5:4. Půjčky, vydané do roku 1947, budou konvertovány v nové obligace a zhodnoceny v poměru 3:1. Půjčka z letošního roku konvertována nebude.

Mzdy a platy za práci po 16. prosinci 1947 zůstanou reformou nedotčeny a budou vypláceny podle dosavadních sazeb v nových rublech. Měnová reforma se také nikterak nedotkne finančních nebo obchodních dohod, jež uzavřel Sovětský svaz s jinými státy.

Hlídky volyňských záložníků

Evoluce tankové techniky

(Dle ruských pramenů zpracoval E. C. ilc.)

V srpnu r. 1916 bylo odesláno po prvé 13 anglických tanků na frontu. V září toho roku byly vyrobeny prvé dva francouzské tanky. Pokusné typy tanků z roku 1914 a 1916 vyráběly se i v Rusku. Je známo, jakou úlohu hrály prvé tanky v bitvách u Cambre a pod Suossonem a Amienem.

Původním tankem prvé světové války byl tank Reno o váze 7 t, s 37mm kanonem a 22 mm silným pancířem. Tento tank, stejně jako jiné (anglické tanky v to počítaje), byl nespolehlivý, pomalý, s malým akčním rádiem. Přesto však ve všech operacích spojených, koncem roku 1918, tanky sehrály velmi důležitou úlohu, projevující účinnou pomoc pěchotě.

Po prvé světové válce, až do roku 1930, tankový vývoj a modernisování provádělo se na základě zkušeností s tanky z prvé světové války a také na základě různých návrhů z posledních dnů války.

Současně s těmito objevilo se několik

vzorů těžkých mnohoúčelových tanků, k nimž patří francouzský 72tunový, 2S a 3S, dále celá řada obouúčelových tanků.

V roce 1930 byly vyrobeny 2 typy tanků, které měly silný vliv na výrobu tanků v ostatních zemích, nejvíce v Anglii a v Americe. Tak Vickers měl 12 mm pancíř, vyzbrojen byl kulomety, vyvíjel rychlost 30 km za hodinu. Tank Krisli měl 15 mm pancíř, byl vyzbrojen 37 až 45 mm dělem, dosahoval rychlost 76 km za hodinu. Také kvalita tankových motorů značně stoupla. Do let, kdy nastala občanská válka ve Španělsku, se všude soutěžilo ve výrobě rychlých tanků. Výjimkou byla Francie. Ve Francii byly vyráběny tanky o malé rychlosti, ale dokonale vyzbrojené a se silným pancířem. Větší část těchto tanků měla pancíř odolávající nárazům střeliva pěchotních zbraní. Některé z nich byly vyzbrojeny kulomety, jiné kanonem a kulomety.

Po válce ve Španělsku řada typů snížila svou rychlost na 35 km až

45 km za hodinu. Velký důraz byl kladen na sílu pancíře a dokonalou výzbroj. V tu dobu se také přestávají vyrábět tanky s několika věžemi a tanky s netočivými věžemi.

Evoluce bojových vlastností tanků všech válečných států v druhé světové válce se představuje takto:

Po dobu okupace Československa vyráběli Němci zásadně rychlé tanky. Pancíř těchto strojů nepřekročoval 30 mm síly a základní výzbrojí těchto strojů byl 37 mm kanon. Při prvním střetnutí se sovětskými T 34 německé tanky T-II, T-III a T-IV staly se nezpůsobilými a Němci byly nuceni nechat výrobu rychlých tanků a v roce 1943 až 1945 vyráběli těžké tanky T-V, T-VI-N, T-VI-B (královský tygr) a Ferdinandů, t. j. typů, majících silný pancíř a výzbroj. Základní špatnou stránkou těchto tanků bylo: velká, neproporciální váha, transportní nevýhody a chabá průchodnost v měkkém terénu.

Proti těmto německým tankům vyrobili Angličané v 1940—1943 tanky (MK-II, MK-III a MK-IV) se silným pancířem na úkor rychlosti a výzbroje.

Bojové zkušenosti a poučení získané za hranicemi donutilo anglické veleň, aby dosavadní tanky byly nahrazeny jinými typy. Roku 1943 byl vyroben „Cromwell“, který svými bojovými vlastnostmi byl velmi příbuzný tanku T-34. Avšak ani tento nový anglický tank nedosahoval po modernisování výzbroje T-34 hodnotu tohoto typu, zvláště ve výzbroji a síle pancíře.

Poslední tanky vyrobené Angličany v roce 1943—45, Kometa a Centuriol, jsou moderní typy.

Různé zprávy

Volyňané na Chodsku nastoupili

Nikam jsem nejel tak rád, jako na pozvání pana ředitele Hutty na Chodsko do Domažlic. A také jsem nebyl nikde tak překvapen, jako zde. Když jsem dne 7. prosince t. r. vstoupil do sálu sokolského domu, byl sál naplněn. Účast na tomto shromáždění byla mnohem větší, než na ustávající schůzi třeba na Podbořansku. Nevěděl jsem, že v domažlickém okrese je tolik volyňských chodských hraničářů. Mezi účastníky schůze viděli jsme i bratry ze sousedního Horšova Týnska a zástupce ledionářů, kteří toto prvé shromáždění radostně uvítali. Schůzi zahájil organizátor Volyňských a svolavatel schůze br. ředitel Hutta. Nedošlo pak k založení spolku reemigrantů, nýbrž odbočky Svazu Čechů z Volyně. Předsedou byl zvolen ruský Čech a zástánce práv Volyňských br. Hutta,

kteří dva dny v týdnu bude bezplatně úřadovat a dávat rady krajanům (místo bude oznámeno), místopředsedy br. Vlad. Kolář, Hyršov, a Vlad. Pic z Jindřichovy Hory, jednatelem Jan Červený, pokladníkem S. Kolář. Dále byli zvoleni členové výboru a referenti kom. sí. Ihned požádán byl přítomný zem. ref. ONV, aby zafidil zastoupení Volyňských u okr. rolnické komise, což laskavě přislíbil. V debatě, která se protáhla do odpoledních hodin, krajané získali mnoho praktických rad. Nejlepším dokladem jejich zájmu je skutečnost, že se přihlásilo 72 členů Svazu a 58 nových členů Věrné stráže. Na odbočku vybráno 850 Kčs. Po provedení náborové akce bude mít odbočka více než 100 členů. Přejeme jí rychlý rozkvet a mnoho úspěchů. Dk.

Spravedlnost existuje

Vážená redakce,

děkuji Vám za uveřejnění mého článku v čísle 48 Věrné stráže, který mi pomohl k tomu, že mi byl přece přidělen rodinný domek čp. 58 v Podolí.

Dále bych chtěl touto cestou poděkovat našemu styčnému důstojníkovvi, panu mjr. Mahlerovi, který na základě mého článku zavedl důsledné vyšetřování a velmi energicky se zastal volyňského Čecha v jeho spravedlivém požadavku.

Dále děkuji panu špkt. Knopovi za jeho osobní intervenci u MNV v Podolí v mé věci.

Omlouvám se také panu předsedovi, MNV v Podolí, kterého se bolestně dotkl můj výrok, který měl on říci, že to stejně nedostanu, protože jsem volyňský Čech. Správně pan předseda prohlásil, že i když se neprávem udělena národní správa zruší, nedostanu to já, ale někdo jiný. Myslí tím přednostnějšího uchazeče, zahraničního vojáka, který měl také na onen domek žádost a byl zamítnut.

Musím konstatovat, že v konečném stadiu přidělu toho domku mně vyšel mi pan předseda velmi vstřícně a na jeho energický zákrok se musel dotyčný správce ihned vystěhovat a já jsem se mohl dne 20. m. m. nastěhovat a tak jsem mohl svátkovati již ve svém, což je důkazem toho, že přece spravedlnost je.

Ještě jednou děkuji všem, kteří mi pomohli, abych již po půlročním bloudění konečně mohl klidně si vydechnouti ve svém a mohl tak ukončit bludnou pouť reemigranta navrátilce.

V úctě Josef Palla.

Pomozte zmírnit bídu

Na podzim min. r. osídlil voj. Václav Pelant, zahr. voj. vých. arm. s četnou rodinou chatrnější usedlost v obci Miřovice. Tenkrát nebyla žádná usedlost volná a z nouze převzal tuto usedlost, kterou si popravil, z malé stodůlky udělal stáj a těšil se naději, že se uvolní větší usedlost, aby mohl uživit tak početnou rodinu. Jmenovaný je ženatý, má 5 dětí ve stáří 1, 4, 7, 9, 11 r. Z nedostatku místa museli se jeho rodiče přestěhovat do malého, chatrného domku.

Stanice SNB Stod upozornila na tuto okolnost a osídl. kom. min. zem. Stříbro překontrolovala v téže obci neoprávněně uchazeče (smíšená manželství) a pravděpodobně v nejbližší době se uvolní slušná usedlost s větší výměrou, aby se mohl Václav Pelant přemístiti.

Tato sedmičlenná rodina žije velmi špatně a trpí zimou, poněvadž jejich obuv i šatstvo je velmi chatrné. MNV za spoluúčasti téměř všech občanů poskytl nejprve první pomoc (životní prostředky) této rodině. Tato pomoc nedostačuje a MNV se obrací na kompetentní úřady s prosbou o rychlou pomoc darováním třeba odložených součástí obuvi, obleku, prádla a pod. Dále pak by bylo nutné této rodině poskytnouti okamžitou pomoc jak finanční, tak i hospodářskou, a na prvním místě uhlí a dříví.

Pelant má v Miřovicích rodiče, kteří z nedostatku místa u syna žijí ve starém, chatrném, dřevěném domku opuštěného statku. Vincenc Pelant je stařeček 82 roků starý, úplně slepý, slabý, chorý a je upoután na lůžko. Jeho manželka Růžena 68 roků stará, tělesně slabá, ošetřuje svého manžela. Místnost je malá, nezdravá, ale jakmile se najde lepší místnost, budou přemístěni. Oba rodiče žijí v nutných poměrech, jsou bez finanční pomoci.

MNV podal žádost o soc. pomoc pro obě rodiny, ale dosud nebyly vyřízeny. V tomto případě by se plně osvědčilo staré přísloví: Kdo rychle dává — dvakrát dává. Stařeček si stěžuje, že měl v SSSR na Volyni slušnou usedlost, kde spokojeně žil, dnes však, přestože jim bylo slíbeno, že vše obdrží ve staré vlasti, žijí nyní ve velké bídě. Pelant přišel o syna, který v osvobozovacích bojích padl jako zahr. voják před Prahou. Druhý syn Václav byl třikrát vyznamenán.

MNV v Miřovicích se znovu obrací na humánní instituce s prosbou o rychlou sociální pomoc ať finanční nebo hmotnou k zmírnění bídy.

Styč. důst. špkt. Soukup.

K štědrovečernímu projevu volyňského Čecha

Plzeňský rozhlas vysílal na Štědrý večer pásmo, v němž mimo jiné hovořil také volyňský Čech, jehož jméno jsme si, bohužel, nezapamatovali.

Bylo by to celkem dobré, kdyby bylo čas od času umožněno krajanům, kteří se vrátili z ciziny, promluvit do čs. rozhlasu. Není pochyby, že by jejich přednášky byly zajímavé, poněvadž tito lidé dleli dlouhá léta v cizině, mnozí se tam i narodili a znají důkladně poměry a život ve státech, z nichž se vrátili do vlasti.

Abychom se však vrátili k tomu štědrovečernímu pásmu: Nás, volyňských Čechů, se velmi nemile dotklo, že krajan, který za nás do rozhlasu hovořil, ovládal tak špatně češtinu, že jsme nad tím skutečně žasli.

Vrátilo se nás do vlasti přes třicet tisíc a jen mizivý zlomek je těch, kteří ztratili čistotu své mateřštiny. Je nám proto divné, že plzeňský rozhlas vyhledal právě takového člově-

ka, který již takřka česky nemluví. Snad se tak stalo proto, aby československá veřejnost, která nás nezná osobně, měla dojem, že jsme se v cizině skoro odnámrodili.

Byli bychom nesmírně vděční Československému rozhlasu, kdyby — dojde-li ještě někdy k podobné věci — se obrátil s důvěrou na Svaz Čechů z Volyně v Zatici, který by mile rád posloužil lidmi, za jejichž projevy a řeč bychom se nemuseli stydět.

J. Foitík.

Češi z Volyně ubytování v okrese Ustí n. L. děkují co nejlépe Čs. Červenému kříži v Ustí n. L. za veškerou vydatnou pomoc a rady. Rádi se vrátili do vlasti, mnozí z nich zcela bez prostředků. Byli to těžké doby, plné strádání, než jsme se konečně usadili jako zemědělci. Nastala pak houževnatá práce, abychom dostáli našim povinnostem k republice. Přidělená hospodářství převzata zanedbaná, pomocných sil nebylo, potřebovali jsme všichni jak rady, tak i pomoci. Času na pochůzky po úřadech nikomu nezbylo. Tu se nás ujala za Čs. Č. kříž v Ustí n. L. s. Marie Richter-mocová, která nás roztroušené po celém okrese dovedla najít, poradila nám vždy a stále se o nás starala. Ji děkujeme ze srdce za obětavost, kterou nám prokázala. Jako činnice ČCK v Ustí n. L. našla pro nás prameny pomoci a za pomoci ústředí v Praze postarala se o potřebné šatstvo téměř pro všechny. Jejím prostřednictvím vzaly si v ochranu studentky dřívějšího reálného gymnasia Drtinova v Praze 10člennou rodinu hospodáře br. Proška v Žandově u Ustí n. L., na jejíž ošacení přispěly značnou sbírkou. Přejeme všichni s. M. Richter-mocové šťastný nový rok, aby nám nejen v budoucím roce, ale i stále zůstala dlouho zachována a mohla nám pomáhat v nové otčině.

Jednota Čs. obce legionářské a Sdruž. zahraničních vojáků v Šumperku konal 28. XII. 1947 čl. schůzi, na které byla zhodnocena práce vykonaná roku 1947. Schůze byla spojena s nádhrou pro srotky po padlých zahr. vojácích, jichž vede jednota v patrnosti 52 (9 sirotků a 43 polosírotků). Bylo poděleno 37 přítomným, ostatní budou obdarováni příležitostně. Rozděleno bylo cca 6000 Kčs v hotovosti a za 15.000 Kčs šatstva. Úkoly kladené na tyto akce v budoucnosti jsou nemalé a proto bude třeba se obrátit i na další veřejné činitele, aby této akci vyšli vstříc. Dárcům, kteří k provedení nádhky letos přispěli, patří náš upřímný dik.

Arcibiskup dr. J. Beran, který má být jmenován kardinálem, připravuje na jaro zájezd ke krajanům do Ameriky, kterým minulý měsíc poslal pastýřský list jménem celého episkopátu. Njdp arcibiskup, který byl třikrát na Volyni, slíbil také navštívit volyňské katolické krajané v Kanadě, kteří jménem p. Santory o to žádali.

Katoličtí krajané, kteří chtějí nechat své syny studovat bohosloví, nechtě se obrátit na biskupskou konsistoř v Litoměřicích, která podá veškeré infor-

mace. Pro středoškolačky vydrží konvikt, kde jsou bezplatně vydržováni v t. zv. malém semináři.

P. Jindřich Křenek u Volyňských. P. Křenek, bývalý duchovní kostela sv. Václava na Hrušviči, vykonal zájezd ke krajanům na Zatecku a Podbořansku. Dne 18. 12. 1948 měl duchovní obnovu pro studenty v Žatci, dne 19. XII. byla duchovní obnovu v Libořicích. Dne 20. XII. 1947 vykonal duchovní obnovu ve Strojeticích pro krajany ze Smolárny, Vrby a Sofijovky. V neděli pak byla duchovní obnovu u krajanů kupičovských v Mašově. Den 22. XII. 1947 patřil krajanům hrušvičským. Všude byla návštěva velmi pěkná a shromáždění byla důkazem, že krajané z Volyně jsou duchovně živým stromem. Po evangelických a pravoslavných krajaních přicházejí i katolíci se stálou duchovní správou volyňských krajanů.

KRASNÝ CIN

O štědrém večeru při vzpomínkách na prožité chvíle z druhé světové války a na oběti nacismu učinili krajané z Hříbojed, okr. Dvůr Králové n. L., a to: Matar Romásek, Líbuše Romáškova, Jaroslav Vondruška, Rostislav Vondruška a Alexandr Rusin sbírku, která vynesla 260 Kčs ve prospěch vol. sirotků. Dárcům upřímně děkujeme.

O silvestrovské zábavě v Libočanech bylo vybráno na soc. fond Svazu Čechů z Volyně 2.090 Kčs ve prospěch sirotků a vdov po padlých. Dárcům srdečně děkujeme.

Poděkování. Pan farář Leixner odevzdal částku 1000 Kčs jako dar Náboženské obce české pravoslavné církve v Praze pro strádající volyňské děti, zejména sirotky. Děkujeme vřele a srdečně za milou pozornost. — Svaz Čechů z Volyně, odbočka v Praze.

Obec Oráčov, okr. Podbořany, děkuje svému občanu, br. špkt. ing. Jar. Kozákovi za věnování 25 knih pro obecní knihovnu.

Poděkování

Jsem reemigrant z Volyně. Ač má veliká touha po vlasti a všechny mé představy o našem novém spoluzití nebyly doslova splněny, vždyť ani nemohly, byly příliš ideální, přece se ve své vlasti cítím velice dobře. Nalezl jsem tu obětavou a soucitnou bratrskou pomoc, které se mi jako nemocnému, práce neschopnému člena, lidské společnosti dostalo. Píši tento článek proto, aby široká veřejnost viděla, že jsou též místa v našem pohraničí, kde si člověk nepřipadá jako ztracený a zbytečný. Aby můj článek byl podložen: Žiji v Nečtinech na Manětínsku, a ti, kterým tímto článkem vyjadřuji svůj vřelý děk za příkladnou pomoc, jsou: MNV s jeho předsedou p. R. Kubou, rolnická komise s p. J. Polcarem a obětavý ř. učitel V. Hnátek. A. K. P.

Prohlášení

Akademický odbor pražské odbočky Svazu Čechů z Volyně se zájmem sleduje zprávy tisku týkající se vol. krajanů. Jelikož se v poslední době vyskytly případy hraničící s naprostou bezohledností vůči těmto lidem, uznal náš odbor za vhodné zaujmouti k těmto událostem své stanovisko. Zejména zpráva Národního osvobození ze dne 15. 11. 47, str. 3 týkající se sebevraždy Jana Novotného, svědčí o bezohlednosti odpovídných činitelů. Není možné, aby věc takového druhu přešla ministerstvo sociální péče tak povrchním vyšetřováním, jako se v onom případě stalo.

Zádáme, aby členové ONV, osidlovací komise v Litomyšli a rovněž MNV v Kacléřově, kteří zavini smrt válečného invalidy, Jana Novotného, byli voláni k odpovědnosti.

Stavíme se plně za prohlášení pisatele článku „Proč si zoufají volyňští Češi“ v Národním osvobození.

Zádáme dále, aby podrobnosti získané vyšetřováním této věci byly oznámeny veřejnosti s výslovným označením jmen vinníků.

Doufáme, že příslušné úřady zaujmou k naší stížnosti kladný postoj a učiní vše, aby podobné případy se více nevyskytly. Pokud nebudou odstraněny překážky takového a podobného druhu, jaké jsme právě uvedli, bude asimilace volyňských Čechů s místním obyvatelstvem ztěžována.

Jako volyňští akademici cítíme se povinni zaujmouti stanovisko v této věci.

Prohlášení

Já, níže podepsaný Václav Purkyt, Bítovské 79, okr. Zatec, tímto prohlašuji, že slovy, jež jsem pronesl na schůzi reemigrantů z Volyně v Bítově dne 12. listopadu 1947, a to: „Poraďte se nevytahujte s tím, že jste bojovali. Za 2 roky po vás neštěkne ani pes“ nemínil jsem urazit volyňské Čechy jako příslušníky zahraniční armády z SSSR. Jejich zásluhy pro osvobození ČSR plně uznávám a vážím si jich, jako každý řádný občan ČSR bez rozdílu politického přesvědčení. Prohlašuji, že tato slova byla pronesena v rozčileném ovzduší politické debaty, a pronášeje je mysl jsem na legionáře z 1. světové války, které postihl takový osud. Ještě jednou prohlašuji, že těmito slovy jsem nechtěl nikoho urazit, a pokud někdo si je vykládá jako urážku, plně se mu omlouvám a žádám jej o prominutí. Václav Purkyt.

Náš žalov

Dne 2. prosince 1947 rozloučili jsme se s našim krajanem Bohumiem Němcem z Hulče na Volyni. Jako starodružinník bojoval v řadách čs. vojska v první světové válce. Druhého čs. zahraničního odboje se zúčastnil dva jeho synové. Očekával příslíbenou návštěvu gen. Hasala, kterého velmi dobře znal osobně z ruské fronty prvé světové války. Opětného shledání mu však nebylo dopřáno... Zemřel po dlouhé a těžké nemoci dne

29. XI. 1947 v Hofesedlech, okr. Podbořany. Četní příbuzní, známí, krajané a hosté zúčastnili se pohřbu. — U hrobu zesnulého promluvili: pravoslav. farář Antonín Zajíc z Kolečovic a br. V. Kašpar z Hofesedel, který zhodnotil občanské zásluhy zemřelého, bývalého dlouholetého starosty české obce Hulč na Volyni.

Pamětlivě snah, které vyvíjel zemřelý po zdárný vývoj krajanického života ještě v zahraničí, účastníci pohřbu sebrali na MF 2120 Kčs, v domněnce, že pomocí volyňským vdovám a sirotkům nejčpe uctí památku zesnulého váženého krajana.

Antonín Zajíc.

Důležité upozornění na prahu nového roku 1948

Vyrovnejte předplatné připojenou složenkou!

Připojte dárek na Studentské domovy volyňské mládeže!

Každý měsíc pošlete aspoň jednu zprávu z vašeho života v obci!

Zasílejte adresy svých známých, kteří Věrnou stráž dosud neodbírají!

Při každé slavnostní příležitosti pamatujte na dobrý účel!

Při změně adres uvádějte vždy číslo, pod kterým Vám časopis přichází!

Malý OZNAMOVATEL

Kancelářské pracovní síly z řad vol. Čechů se středním vzděláním do zahr. export. firem, event. k zaměstnání v Polsku, nechť se přihlásí na adresu: špkt. Kozák, Praha II, Spálená 17. Znalost polštiny slovem i písmem nutná.

Hledáme děvče nebo ženu do kuchyně. Znalost vaření není podmínkou. Dále hledáme ženu, nejráději starší, ke dvěma chlapečkům. Byt, strava, nemocenské pojištění a slušný měsíční plat. Ženy z Volyně vítány. — Restaurace u Faloutů, Lomnice 65 u Falknova n. O. Telefon 250.

Inteligentní starší dáma, absolventka hosp. školy, hledá místo hospodyně u bezdětných manželů neb u staršího pána. Město neb vesnice nerozhoduje. Značka: „Osamělá“ do admin. t. 1.

Prosím o laskavé sdělení, zda se do vlasti vrátil Václav Rudol, kovář a rolník od Vladimíra Volyňského. Horochov, obec Skobelka. Je to můj prabratranec a od 1939 nemám od jeho rodiny žádné zprávy. Za laskavost Vám děkuje: špkt. hosp. Jan Opl, správce vojenského statku Kostelní Břiza, Falknov n. O., pošt. příhrádka č. 28.

Všem volyňským občanům Stromovky u Lucka i jiným dobrým známým zaslá novoroční pozdravy rodina Ilji Ivaňucha, býv. uč. ve Stromovce.

Anna Vohralíková, rozená Hnizdlová ze Satyjoiva posílá srdečný pozdrav rodině Vladimíra Brože v Kanadě a prosí o jeho přesnou adresu. A. Vohralíková, Nový Mařín č. 120, okr. Šumperk.

Malá Vlastička Kinštová, dceruška Věry Kinštové, tímto co nejsrdečněji děkuje p. škt. ing. J. Kozákově za dárek k Ježíšku, který jí způsobil velkou radost.

Hledáme

Hledá se **Josef Tochor**, který bydlel v obci Jadvinovka, okres Horochov na Volyni. Dále hledáme **Frant. Dolenského** z obce Ozeran a **Jaroslava Dolenského** z Černého Lesa. Adresy laskavě sdělte **Antonínu Kojbíkovi**, Bernartice 184 u Javorníka, okres Jeseník.

Vladimír Dolejš, Kryry u Podbořan, Železniční čp. 400, hledá svou dceru **Jiřinu Dolejšovou**, která byla v roce 1942 zavlčena do Německa na práci. Posledně pracovala v U. N. R. R. A. Tim, Velbert, Baok, Germany. Kdo by věděl, kde se jmenovaná nyní nachází, necht' laskavě sdělit na uvedenou adresu.

Josef Andrlé, Jaluvčí č. 22, p. p. Děčín-Podmokly, hledá syna **Vladimíra Andrlého**, nar. r. 1924, který byl mobilisován Rudou Armádou v Kozatině, okr. Vinický na Ukrajině. Poslední zpráva od něho došla tři měsíce před koncem války. Dále hledá **Marii Tlačovou**, dceru **Laru** a **vnučku**, kteří posledně bydleli v Kozatině na Ukrajině. Jmenování necht' se ohlásit na uvedenou adresu.

Viktor Verner z Polanovky, okr. Dubno, který byl vyvezen do Německa na práci, necht' se ohlásit na adresu: **Kristina Cibulská**, Strupčice čp. 41, okr. Chomutov.

Božena Tvrďá, Horní Ves čp. 15 u Frant. Lázní, okr. Cheb, hledá svou švagrovou **Annu Skopovou** z Újezdů na Volyni.

Věra a **Boris Štacovi**, Vroutek, okr. Podbořany, hledají rodiče **Františka** a **Kristinu Voráčkovy** a bratry **Vladimíra** a **Josefa**, pocházející z Dlouhého Pole, okr. na Volyni. Kdo by o nich věděl, necht' podá zprávu na uvedenou adresu.

Stanislav Hálek, bytem Odovice čp. 19, pošta Pohořelice u Brna, hledá **Vladimíra Kekerta** ze Senkevčicovy na Volyni. Necht' se jmenovaný ohlásit.

Marie Haltuchová, bytem v Šyšaně č. 26, p. Strupčice, okres Chomutov, hledá svou tetu z Alexandrovky na Volyni **Marii Gustovskou**. Necht' jmenovaná ihned oznámit svou adresu.

Václav Košťál, bytem Předlice u Čstí n. Labem, ul. Dr. E. Beneše čis. 150, hledá **Karla Luksa** a jeho bratry, rodem z kol. Vlnianska, rayon Rožyšce na Volyni. Nacházejí se pravděpodobně v okolí Šumperka. Necht' se ihned ohlásit z vážných důvodů.

Hledá se **Josef Čechak** z Mirotina, okres Rovno na Volyni. Necht' se ohlásit na adresu **Miroslava Čechakovy**, Aš, ul. Rooseveltova čis. 524/131.

Václav Matouch z Volyně, bytem nyní Svitavy na Mor., Kostelní nám. č. 4, hledá svého bratra v zámoří, **Jos. Matoucha**, rodem z Počapek na Volyni. Jeho poslední bydliště bylo New York.

Vladimír Vlasuk ze Stromovky na Volyni, nyní bytem v Bitozevsi 5. p. Postoloprty, okres Zatec, hledá **Marii Ditrichovou** (děvčí jméno) z Hulče na Volyni. (Jméno provdané neznámo.)

Na **SČV** v **Zatci** necht' se přihlásit u p. **Nágia** urychleně (ve vlastním zájmu!) p. **Josef Felinský**, **Vladimír Košťál**, **Olga Košťálová**, **Helena Kozlovská**. Kdo jmenované osoby zná, necht' je laskavě upozornit na toto pátrání.

Jaroslav a **Vladimír Procházka** a **V. Horáček**, všichni ze Žitomíru, necht' se ohlásit na adresu: **Jaroslav Štěpnička**, Ostrov, Jáchymovská ul. 183, okr. Karlovy Vary.

B. Nová, **Lípno** čp. 44, p. Tuchořice, okr. Zatec, prosí **Alexandru Novákovou** roz. **Šlapákovou** o podání adresy.

Vladimír Beránek, který prošel střediskem v Třebošně, necht' oznámit svou adresu býv. styč. dům. v Třebošně **Vlastimilovi Benešovi**, Zatec, ul. Vrchlického 54. Kdo by znal adresu jmenovaného, necht' mi tuto laskavě sdělit. Jedná se o zaslání peněz jmenovanému.

Bohuslav Lhotský, rodem z V. Dorožostaje u Dubna, necht' se ohlásit na adresu svého bratra **Josefa Lhotského**, obec Hořesedly, okres Podbořany u Ondřeje Brda.

Vladimír Fišer, bytem Dětrichov čp. 49 u Frýdlantu v Čechách, hledá svého bratra **Jaroslava Fišera** z Olingrod, Rovenské oblasti SSSR. Prosí o zprávu každého, kdo by o něm něco věděl.

M. Rychlíková-Šumberská, bytem Brudek čp. 30, pošta Vseruby u Kdyně, okres Domažlice, hledá svou dceru **Raisu Jučukovou**, rozenou **Šumberskou**, nar. 2. VII. 1918 v Ostrogu. Posledně bydlela v Rovnu na Volyni a pravděpodobně přijela posledním transportem. Dále hledá matku **Annu Hradkovou**, roz. **Holomickovou** z Terešova u Českého Malína. Prosí o zprávy každého, kdo by o nich něco věděl.

Marie Hejlová z **Bílé Krenice**, nyní bytem v Blažimě, pošta Postoloprty, okres Zatec, hledá své příbuzné: **Emila Macka**, **Věru Mackovou** a **Ženu Mackovou**, všichni tři z Hlinska na Volyni.

Josef Nepodal, Tašovice u Karlových Varů čp. 58, pošta Doubí, hledá své volyňské příbuzné z rodiny **Nepodalovy** z **Buderáže**, rayon Zdobunov, dále rodinu **Lipovských** a **Lucových**. Necht' oznámit své adresy na shora uvedenou adresu.

Pi **Marie Chmelařová**, dříve bytem v Praze-Dejvicích, **Dejvická 31**, necht' oznámit svou adresu **Svazu**, kde obdrží dopis.

Marie Žižková, bytem v Sosni čp. 12, pošta Oráčov, okr. Podbořany, hledá svého bratra **Josefa Sovu** z Volkova. Prosím, kdo byste jej znali, upozorněte jej na toto oznámení.

Hledáme rodinu **Josefa Vořecha** z Hlinska na Volyni. Hledaný necht' se laskavě přihlásit na adresu: **Emil Tomín**, Ostašov I., čp. 62 u Liberce.

Hledá se **Jindřich Hybner** z Kněhynek na Volyni; adresu sdělte **Viktoru Pickovi**, Kotvína čp. 4, p. Klášterce n. Ohři.

Hledám následující osoby: **Antonína Houdu** z Českého Malína, **Stazinu Holáskovu** ze Zborova a **Václava Hyblera** z Vilémovky (jeho manželka se jmenuje Stazie). Moje adresa: **Josef Lovčinský**, obec Nový Drahov čp. 1, pošta Vištejn, okres Cheb.

Josefa Rektora (snad na Trutnovsku) hledá **Anna Mazánková**, obec Corčovice čp. 57, pošta Pohořelice u Brna. **Josef Rektor** má ihned přijet na Moravu k pí **Mazánkové**.

Karel Kačer, Píla čp. 67, pošta Březová n. Teplou, hledá **Antonína Chaluppeckého** ze Straklova.

Kubový Antonín, Ostašov II., čp. 37, pošta Františkov u Liberce, hledá **Štěpána Kubového** z Michny.

Josef Mastný, Kobylá č. 16, okres Jeseník, hledá **Josefa Kadeřábka** z Hlinska.

*

Náš týdeník

Mnoho našich krajanů z Volyně tak jako i já a obzvlášť odběratelů osídlených jednotlivě a vzdálených od druhých reemigrantů z Volyně poznali náš týdeník **Věrnou stráž** po dobu již celého minulého roku jako něco nevyhnutelně potřebného při zakládání nové existence ve vlasti.

Týdeník **Věrná stráž** nám často pomohl v nesnázích, v otázkách, ve kterých jsme si nebyli jisti a v dobách zlých jsme si mohli na jeho stránkách postěžovat a poradit se.

Uveřejňoval pro nás důležitá upozornění, informoval, učil, napomínal a seznamoval s novými pro nás zákony a poměry.

Často vzpomněl na dobu, kdy jsme si probíjávali cestu do vlasti a na ty, kteří v boji položili své životy, aniž uzřeli svou vlast.

Vzpomněl také na kraj, kde jsme se narodili, kraj cizí — ale blízký, kde většina z nás prožila své nejkrásnější chvíle života — mládí, na který proto často mnohý z nás rád vzpomíná.

Musíme se všichni snažit o další rozkvět našeho jediného týdeníku!

Nejllepší naší pomocí a poděkováním těm, kteří se o jeho založení zasloužili bude, když v novém roce přispějeme k rozšíření počtu odběratelů.

Václav Čížek, Kuks.

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný zástupce listu redaktor **Jaroslav Chudoba**. Red. a admin.: Zatec, nám. dr. E. Beneše 155, tel. 550. Tiskne „Svoboda“, fil. v Zatci, telefon čis. 374. — Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gre-2372-OB. Dohledací poštovní úřad Zatec. Předplatné na rok 1948 je 150 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Zatec.